

கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

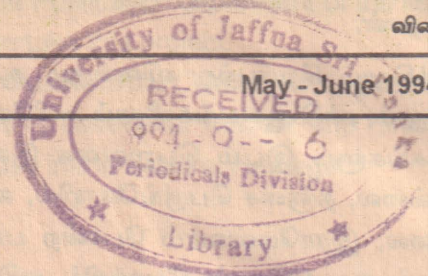
Price Rs.10.00

விலை ரூபா 10.00

குரல் 3 ஒலி 3

பவ வைகாசி - ஆனி

May - June 1994 Voi.3 No.3

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

என்பொடுகொம்பொடாமை யிவைமார்பிலங்க
வெருதேறி யேழையுடனே
பொன்பொதிமத்தமாலை புனல்குடிவந்தெ
னுளமே புகுந்தவதனால்
ஒன்பதொடொன்றொடேழு பதினெட்டோடாறு
முடனாய நாள்களவைதாம்
அன்பொடுநல்லநல்ல வவைநல்லநல்ல
வடியா ரவர்க்குமிகவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்மூர்த்தி சுவாமிகள்

Since He, Lord Civan, with bones, the boar's tusk,
and the tortoise shell dangling on His chest,
astride the bull along with His Consort,
and adorned with the golden garland of Datura flowers and the
Ganges,
Has taken abode in my heart
Aayilyam, the ninth star from Asvini, the first,
Makam, the ninth plus one Visaakam, the ninth plus seven,
Kettai, the eighteenth, Thiruvaathirai, the sixth
and associated ones, namely bharani, Kaarthirai, Pooram, Chi-
ththirai,
Swaati, Pooradam, Poorattaathi, all these are lovingly good,
good indeed, exceedingly good to the devotees of Civan.

Tirugnanasambandhar

ஆன்மா நன்னிலைப்பெறும் ஆனி உத்தரம்

எஸ் தெய்வநாயகம்

சிவனில்லையேல் சக்தியில்லையென்று உணரவைத்த தினம் இன்றாகும்

மாதங்கள் தோறும் மணம் பரப்பும் விரதங்களை அனுட்டிப்பவர்கள் இந்துக்கள். ஒவ்வொரு மாதத்திலும் வரும் முக்கிய விரதங்களால் தங்கள் வாழ்வுக்கு ஒளியேற்றும் தன்மையில் இந்துக்கள் செயல்புரிகின்றனர். அந்த வகையில் பங்குனி உத்தரம் எவ்வளவு சிறப்பும் மகிமையும் கொண்டு விளங்குகின்றதோ அதேபோல் ஆனி மாதத்து உத்தரம் நட்சத்திரம் ஆன்மாவுக்கு ஈடேற்றம் தரும் பொன்னான விளங்குகின்றது.

ஆனிமாதம் ஒரு சிறந்த மாதம். வருடத்தில் அரையாண்டை நிறைவு செய்வதோடு, சித்திரை, வைகாசியில் கூவித்திரிந்த குயிலினம் முட்டையிட்டு காக்கையின் தயவால் குஞ்சுகளாக வெளிவரும் மாதம். வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளில் தென்மேல் பருவப்பெயர்ச்சிக் காற்று வரட்சியாக வீசினாலும்கூட சுகந்த காலமாக மிளர்கின்றது. கோயில் விழாக்கள் களைகட்டுவதோடு கும்பாபிஷேகங்களும் மணவிழாக்களும் நிறைந்து மனதை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தும் மாதம். பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி மாதங்களில் ஏற்பட்ட வெப்பம் தணிந்து புளுக்கம் நீங்கி பூரிப்படையும் மாதமாக திகழ்வதோடு உழுதுண்டு வாழும் உழவர் களிப்படையும் மாதமாகவும் அமைகின்றது.

“ஆனியிலே காற்றடித்தால் ஐப்பசியில் வெள்ளம் வரும்,” என்பது பழமொழி. வைகாசி, ஆனி, ஆடி மாதங்கள் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு கச்சான் காற்றுக்காலம். இக்காலம் தென்மேல் பருவப்பெயர்ச்சி காற்று மலைநாடு, மேல் மாகாணங்களில் மழையைக்கொடுத்துவிட்டு வரண்ட காற்றாக வீசினாலும் கூட வட-கிழக்கு மக்களுக்கு வாழ்வளிக்கும் காற்று என்றும் சொல்லலாம். இக்காற்று மேற்சொன்ன மாதங்களில் வீசாவிட்டால் மழை குறைவாக அந்த வருடத்தில் பெய்யும் என்பது நம்பிக்கை. உழவர்களுக்கு இக்காற்று ஆனிமாதத்தில் எவ்வளவு கூடுதலாக வீசுகின்றதோ அவ்வளவுக்கு பின்னால் மழை பொழிந்து, உழவர் பலனடையக்கூடிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்துவதால் ஆனி மாதம் உழவர்க்கு உவப்பளிக்கும் மாதமெனவும் கூறுவர்.

இப்படியான ஒரு மாதத்தில் வரும் உத்தரம் நட்சத்திரம் மிகவும் புண்ணிய தினம் என்று கூறலாம். இத்தினத்தில் செய்யும் அத்தனை சுபகருமங்களும் வாழ்வின் உயர்நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் தன்மை பொருந்தியது. பங்குனி உத்தரத்தில் சிவபெருமான் பல திருவிளையாடல்களை நிகழ்த்தி அதன்மூலம் ஆன்மாவை நல்வழிப்படுத்தியது போல ஆனி உத்தர நாளிலும் சிவனும்-உமையும் சேர்ந்து திருவிளையாடல்களை நிகழ்த்தி ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு வழிவகுத்துள்ளனர். இது ஆன்மாவுக்கு மட்டுமன்றி அகில உலக ஜீவராசிகளுக்கும் ஒரு படிப்பினையை ஏற்படுத்தி பக்குவப்படுத்தும் பொன்னான விளங்குகின்றது.

பங்குனி உத்தரம், ஆனி உத்தரம், ஆவணிமூலம், மார்கழி திருவாதிபை இவையாவும் சிவதரிசன சுப முகூர்த்தங்கள் என்பர். இத்தினங்கள், நடராசப் பெருமானான சிவபிரான், சிவதாண்டவ தத்துவத்தை உலகிற்கு உணர்த்தும் பொன்னான்களாகும். ஆனி உத்தரம் சிறப்படைவதற்கு ஆனித் திருமஞ்சனம் முக்கியமானதாகும். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், எனும் முத்தொழிலும் மேன்மையுறுவதற்கு மும் மூர்த்திகளான பிரமா, விஷ்ணு, சிவன் மூவரின் பங்கு, முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அழித்தல் தொழிலுக்கு அதிபதியான சிவன், ஆன்மாவில் பொதிந்துள்ள ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மும்மலங்களையும் அகற்றி சுத்திகரிப்பு தொழிலைப் புரிகின்றார். குறிப்பாக சொல்லப் போனால் உயிருக்கு ஊட்டம் அளிக்கின்றார் எனக் கூறலாம். அந்த ஊட்டத் தொழிலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் நாள் ஆனித் திருமஞ்சனமாகும். இந்நாளை உமாதேவியார் பூப்படைந்த நாள் எனவும் கூறுவர். அது மட்டும் அல்லாது ஒரு தரம் சிவனுக்கும் உமைக்கும் சிவம் பெரிதா, சக்தி பெரிதா என்ற சர்ச்சை ஏற்பட்டது. இந்த சர்ச்சை ஏற்படக் காரணம் தக்கன் யாகத்திற்கு சிவன் சொல்லை மதியாது, அழையா விருந்தாளியாக சென்ற தாட்ஷாயினி, அவமானத்துடன் திரும்பி வந்தபோது சிவன் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்ததேயாகும். இந்த சர்ச்சையால் இருவரும் தங்கள் திறமையை காட்ட எத்தனித்த போது அகில உலக ஜீவராசிகளும் பயந்து ஒடுங்கி பரிதவித்தன. தேவர்கள் செய்வதறியாது திகைத்தனர். பிரமா, (இரண்டாம் பக்கம் பார்க்க)

(முதலாம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஆன்மா நன்னிலை....

விஷ்ணு போன்றவர்கள் சிவனை துதித்து தொழுது, அவரது கோபத்தை அடக்கி சாந்தப்படுத்தி, சக்தியை ஏற்றுக்கொள்ள வைத்ததோடு, சக்தியில் லையேல் சிவனில்லை, என்ற தத்துவத்தை உலகிற்கு உணர்த்தி தனது உடலில் ஒரு பாதியை சக்திக்கு வழங்கி ஏற்றுக்கொள்ளவும், வைத்தனர். இந்த பொன்னாளே ஆனி உத்தர நாள் எனவும் கூறுவர்.

நசிகேத்தன் எனும் சிறுவனுக்கு யமன் உபநிடத தத்துவங்களை உபதேசித்து, இறந்தபின் ஆன்மா அடையும் தன்மையை விளக்கிய நாள் இந்த ஆனி உத்தர நாள்.

பல விதத்திலும் சிறப்புற்று விளங்கும் ஆனி உத்தர நாளன்று சிவ ஆலயங்களிலும், சக்தி ஆலயங்களிலும் அபிஷேக ஆராதனைகளும், மகா சங்காபிஷேகங்களும் இடம் பெறுவதை இன்னும் காணலாம். தமிழ் நாட்டில் தில்லை, தஞ்சை பெருங்கோயில், காஞ்சி கைலாசநாதர், திரு வண்ணாமலை, இராமேஸ்வரம் போன்ற பழைய திரு ஆலயங்களில் மிகவும் சிறப்பாக இந்நாள் போற்றித் துதிக்கப்படுவதோடு காஞ்சி காமாட்சி, மதுரை மீனாட்சி, காசி விசாலாட்சி போன்ற சக்தி ஆலயங்களிலும் பெரு விழாவாக கொண்டாடப் படுகின்றது. நமது இலங்கைத் திருநாட்டில், திருக்கேதீஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம், முனிஸ்வரம், கொழும்பு பொன்னம்பலவானேஸ்வரர், கொக்கட்டிச்சோலை தான் தோன்றீஸ்வரர், அமிர்தகழிமாமாங்கேஸ்வரர், யாழ்ப்பாணம் காரைநகர் சிவன், வண்ணார்பண்ணை சிவன், ஆரையம்பதி பரமநயினார், ஏறாவூர் ஸ்ரீ மதுமலர்க்கா வீரபத்திர சுவாமி போன்ற சிவன் ஆலயங்களிலும், சக்தி, விநாயகர், விஷ்ணு, முருகன் ஆலயங்களிலும் சிறப்பான அபிஷேகங்களும், ஆராதனைகளும் இடம் பெற்று இன்னானை மேன்மைபடுத்துகின்றன. சிவ பக்தரான நந்தனார் என்ற பறையர் குலத்தவருக்கு இறைவன் ஆட்கொண்டு அவர் ஆலய தரிசனம் செய்வதற்காக நந்தி வழிவிட்டு கொடுத்த நாளும் ஆனி உத்தர நாளாகும். மாணிக்கவாசகர் ஆட்கொள்ளப்பட்டதும் இந் நாளே. அதே போல் அவர் முக்தியடைந்த மாதமும் ஆனி மாத மகம் நட்சத்திர நாளாகும். முக்தியடைந்த மூன்றாம் நாள் வரும் உத்தர நட்சத்திரமே ஆனித் திருமணம் அல்லது ஆனித் திருமஞ்சனம் ஆகும்.

இறைவனையும் அடியவரையும் போற்றித் துதிக்கும் நாளாகவும், உழவர் நாளாகவும் உள்ள ஆனி உத்தர நாளை, ஒவ்வொரு இந்துவும் விரதநாளாக அனுட்டித்து, சிவ சக்தி தரிசனம் செய்து, ஒரு வேளை உணவு உண்டு, சிவனின் திருவிளையாடல்களை காதால் கேட்டும், படித்தும் இன்புறுவதோடு நாம் இப்பிறப்பில் செய்த பாவங்களை அகற்ற வேண்டுவதோடு, எப்பிறப்பிலும், எம் ஆன்மா, நிலையான இறைவன் பாதமலரை அடையப் பிரார்த்திப்போமாக.

மணித்திறள்

மகனே! உயிருக்கு மாறாக உடல் இடையறாது போராடுகின்றது. ஆதலால், நீ என்றும் விழித்திரு. பிரபஞ்ச வாழ்க்கை எத்தகை வெறுமையாக இருக்கின்றது என்பதைப்பார். இந்திரியங்களை நம்பாதே, அவை இன்பதுன்பங்களால் தூண்டப் பெறுகின்றன. நீ அப்பாற் செல்லுதி, நீ ஆன்மா எந்த நேரத்திலாவது இந்த உடல் போய்விடும். அந்த நேரத்தை யார் அறிவார்? ஆதலால், உனது நாட்டத்தை மாறாமற் பரமார்த்தத்திற் பதித்து வை. உன் உயர்வுக்குரிய நினைவுகளினாற் சித்தத்தை நிறைத்துக்கொள். மரண காலத்தில் அல்ல, உயிருடன் வாழும் இக்காலத்திலேயே உன் மனதை உன் வயமாகவும், சுத்தமாகவும் வைத்திரு. அங்ஙனம் செய்வாயாயின் திடீரென மரணம் ஏற்படினும் அதற்கு நீ ஆயத்தமுள்ளவனாவாய். இக்கணமே இறக்கப்போகின்றவன் போல நீ வாழக்கடவாய். காலம் நிலையற்றது. எனினும் நித்தியமான - சாவின்மைக்குரிய - சிந்தனைகளைச் சிந்தித்து வருவாயேல் நீ காலத்தை நித்தியமாக்கக்கூடும்.

உலகில் பரமார்த்தத்திற்குரிய வாழ்க்கையை நீ நடத்தத் தவறுவையேல் மரணம் வருங்கால் நிச்சயமாகவே நீ நீளநினைந்து கழிவிரக்கங் கொண்டு வருந்துவாய்.

நாம் அறியோம்

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னிருந்தே எங்கள் தேச ஞானிகள் கூறிவரும் பேருண்மையை மணிவாசகப்பெருமான் கூறினார். விஞ்ஞானக்கண்டுபிடிப்புகளால் இவற்றை நூறாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் மேற்கு நாடுகளில் விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்துக்கூறிய அறிவை அடிப்படையாய்க் கொண்டு ஈஸ்வரன் இயல்பை நாமறியோம் என்று வியப்பில் மலைத்து நின்றலாகிய வணக்கத்தில் செல்கிறோமென்று இராசகோபாலாச்சாரியார் தனது ஆங்கில வெளியீட்டில், "The awe that is worship" கொடுத்திருந்தார். இதனை, "மலைப்பு ஆம் வணக்கம்" என்று மொழி பெயர்க்கலாம். நாமறியோம் என்று அதைக்கூறிக்கொள்ளலாம்.

மேலைத் தேசத்தில் விஞ்ஞானமும் வளர அதன் அடிச்சுவட்டில் உலகெங்கணுமே விவசாயமும் கைத்தொழிலும் எந்திரப் போக்குவரத்துச் சாதனங்களும் பொருளாதாரமும் விருத்தியடைந்து சனத்தொகையும் பெருகிக் கொண்டு வருகிறது. மனிதரிடைச்சமய நாற்றம் குன்றி வருகிறது. உலகாயதம் வளர்ந்து மிக வேகமாய் எங்கணும் பரவுகிறது. திருவாசகம் முதலிய அருட்பாடல்களே எங்களிடையே சமய அறிவைப் பாதுகாக்கத்தக்கன. இவ்வுலகாயதத்தாக்கலை எதிர் நிற்கிறதற்கு அருட்பாடல்களைப்போல் வேறில்லையென்றாற்போல் எங்கள் சுவாமிகள் இவைகளில் எங்கள் நாட்டத்தைச் செலுத்தி வந்தார்கள். தேவார திருவாசகங்கள் "நாமறியோம்," என்னும் நல்ல மந்திரத்தை தியானித்து வீடுபெற முயலச்செய்வன.

"ஆறிவா ரென்னும் ஆசான் திருவாக்கைப்
பாரறியச் சொல்லிப் பணியவா என்மனமே."

சிவ யோக சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நற்சிந்தனை நூலின் பாட்டு முதற் குறிப்பு அகராதியிலிருந்து "நாமறியோம்" என முதலில் வரும் பதினொரு பாடல்களும் "ஆறிவார்" முதலாகப் பதினைந்து பாடல்களும் "ஆரும் அறியார்" முதலாக இரண்டு பாடல்களும் வருகின்றன எனக் கண்டுகொள்ளலாம். இப்பாடல்களைப் படித்து, "நாமறியோம்" என்னும் மந்திரத்தின் மகிமையை ஒருவாறு விளங்கிக்கொள்ளலாம். "நாமறியோம் என்னும் நல்ல மந்திரம்" என்றும் கூறியிருப்பதையும் காணலாம். மேல்வரும் நற்சிந்தனையில் சுவாமிகள், மனத்தை கூவியழைத்து "உலகிலேயுள்ளவர்கள் எல்லாரும் இந்த குருநாதன் தந்த திருமந்திரத்தை அறியும்படி சொல்லிப்பணிவதற்கு என்பின்னே வருவாயாக," எனக் கூறுகிறார்கள்.

இந்த மந்திரம் சுவாமிகளிடம் வந்த வரலாற்றைக் கூறுவதாய் ஒரு நற்சிந்தனை அமைந்துள்ளது.

"நாமறியோம் என்று நகைத்தென்னை நோக்கியே
காமங் கடந்தோன் கழறினான் - சேமமுடன்
சிந்தித்து சிந்தித்துத் திருவடியே தஞ்சமென்று
வந்தித்து நின்றேன் மகிழ்ந்து."

ஆசையையெல்லாம் அறவே ஒழித்துவந்து சிவபெருமானாய் வந்து எனை ஆண்டுகொண்ட செல்லப்பதேசிகள், முன்னைநாள் முப்புரத்தை சிரித்தெரித்த சிரிப்புடன் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்து, "நாமறியோம்" என்று உபதேசித்தான். நான் அதைத் தியானித்துத் தியானித்து வந்தேன். அவனுடைய திருவடியை, திருவடியே தஞ்சம், என்று சரண்புகுந்தேன். சேமமுடன் நித்தியானந்தத்தில் நின்றேன், என்பதே இதன் கருத்து.

இம்மந்திரத்தை தியானித்து அடக்கமுடையோராய் வந்து கடவுளிடம் தஞ்சம் புகுந்து துயரெலாம் ஒழிந்து மகிழ்வுடன் வாழ்ந்து செல்லவேண்டும். அடக்கமுடமை என்னும் அதிகாரத்தின் ஈற்றில் திருவள்ளுவர் தரும் குறள்.

"கதங்காத்துக் கற்றடங்க லாற்றுவான் செவ்வி
அறம்பார்க்கும் ஆற்றி னுழைந்து."

மணிவாசகப்பெருமான் சிவபெருமான் முன்னிலையில் தான் எத்துணைச் சிறியவர் என "நாமறியோம்" என நிற்கும் வகையை ஒருவாறு கூறுவது "திருவண்டப்புகுதித்" திருவாசகம் - எங்கள் பெருமான் பெருமை கூறும் தரமன்று பல கோடிக்கணக்கான அண்டங்களும் எங்கள் வீட்டினுள்ளே ஒருசிறு துவாரம் வழியால் புகுகின்ற சூரியனது கதிர்களில் காற்றில் மிதந்து திரியும் தூசுகள் காணப்படுவதுபோல் பெருங்கோளமாம் வான்வெளியில் இவ்வண்டங்கள் மிதந்து திரிகின்றன. இவ்வண்டங்களே இத்தூசுகளெனும்படிக்குச் சிறியவாகப் பெரியோன் எங்கள் பெருமான். அவன் அற்புதன், மனத்தாலறிய முடியாதவன், மொழிகளாற் கூற முடியாதவன், மனம் சென்றுகொள்ள முடியாத தூரத்தேயுள்ளவன். அந்தமும் ஆதியும் இல்லாதவன். எங்களைத் தேகம், மனம் ஆகிய இவைகளுள் கட்டி வைப்பவனும் அவனே; இவைகளிலிருந்து விடுவிப்பவனும் அவனே, அவன் பல கற்பகாலங்கள் கழிவதைப் பார்த்துக் கொண்டி

மாணவர் அரங்கு

(மூன்றாம் பாடம்)

உபநிடதங்கள்

இந்து சமயத்தினது முதல் நூல்களாக வேதமும், ஆகமமும் திகழ்கின்றன. இவற்றுள் வேதம் அடர்ந்து வளர்ந்த ஆலமரம்போல் பரந்து நிற்கின்றன. அதில் பழுத்த கனிகளாக உபநிடதங்கள் திகழ்கின்றன. ஆத்ம ஞானத்திலே விருப்பங்கொண்டவர்களுக்கு இந்த உபநிடதங்களைப் போல உதவக்கூடிய நூல்கள் வேறு எவையும் இல்லை. மனித வாழ்வினது அடிப்படையான தத்துவங்களை மிக இலகுவிலே விளங்க வைக்கக்கூடிய விதத்திலே உபநிடதங்கள் அமைவு பெற்றுள்ளன. இதன் பெருமையை புரட்சிக்கவி பாரதியார்,

“பன்னரும் உபநிடத நூலெங்கள் நூலே
பார்மிசை ஏதொரு நூலது போலே,”

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

உபநிடதம் என்பதன் பொருள்

இந்தச் சொல்லை உப+நி+சத் என மூன்று சொல்லாப் பிரித்து பொருள் கூறலாம். ‘உப’ என்பதற்கு அருகு என்று பொருள் கொள்வர். ‘நி’ என்பதற்கு செம்மை எனப் பொருள் கொள்வர். ‘சத்’ என்பதற்கு அடையப்பட்டது எனப் பொருள் கொள்வர். இவற்றினைத் தொகுத்து இதன் பொருளாக, “வேதப் பொருட் கோட்பாட்டினை அறிவுறுத்தும் ஓர் ஆசிரியரின் அருகிருந்து கேட்பது,” எனக் குறிப்பிடுவர். இந்த ஆசிரியர்கள் இன்றைய ஆசிரியர்களைப் போன்றவர்களல்லர். அவர்கள் உலக ஆரவாரங்களினின்றும் தம்மை விடுவித்து வனங்களிலே ஒதுங்கியிருந்து, ‘இறை’ பற்றிய மெய்யியல் ஆய்வில் ஊறி ஞானம் பெற்றவர்களாவர். தாம் பெற்ற அனுபவத்தினைச் சிறுசிறு கதைகளாகவும் உரையாடலாகவும் வெளியிட்டனர்.

உபநிடத வகைகள்

உபநிடதங்கள் எனப் பெயர் கொண்ட நூல்கள் பல பெயரளவில் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவற்றை நூற்றெட்டுக்கு மேலாகக் குறிப்பிடலாம். ஆயினும் அவற்றுள் பல பிற்காலத்துச் சமயக் கருத்துக்களும் இடம் பெற்றதாக அமைந்தன. ஆயினும் அவற்றுள் பன்னிரண்டு உபநிடதங்களே மிகச் சிறப்புடையதாக விளங்கின. ஈச உபநிடதம், கேன உபநிடதம், கட உபநிடதம், பிரசின உபநிடதம், முண்டக உபநிடதம், மாண்டூக்ய உபநிடதம், தைத்திரீய உபநிடதம், சாந்தோக்கிய உபநிடதம், பிரக தாரணிய உபநிடதம், ஐத்ரேய உபநிடதம், கௌஷீதகீ உபநிடதம், சுவே தாஸ்வர உபநிடதம், என்பவையே குறிப்பிடத்தக்கவை எனலாம்.

உபநிடதங்கள் கூறுபவை

மெய்ப்பொருளைக் கண்டறிவதில் ஈடுபட்டுள்ள இவை கூறும் விளக்கம் வேறுபட்டனவாக இருந்தாலும் தெளிவுறுத்தும் அடிப்படைப் பொருள் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. பிரம்மம் என்னுஞ் சொல் இருக்கு வேத காலத்தில் மறை மொழியினது மந்திர வலிமையைக் குறித்து நின்றது. ஆனால் உபநிடதங்களிலே அது பரம்பொருளை மட்டுமே சுட்டும் ஒரு கலைச்சொல்லாக பொருள் மாற்றம் கண்டது.

இந்த பிரம்மம் என்னும் பரம்பொருள் மக்களின் உயிரிலே உரைகின்றது. இதனால் அது மக்களின் உயிராகின்றது. இதனால் மானிடப் பிறப்பு எடுத்தவர்கள் அந்த பிரம்மத்தின் உண்மையை ஆராய்ந்து அறிவதில் மட்டும் நேரத்தைக் கழிக்காமல், அதனை விடாமல் வணங்கும் மனநிலையும் பெறவேண்டும். அவ்வித நிலையில் உய்தி பெறும்போது அவன் பிறப்பு இறப்புகளின்றும் விடுபட்டு மோட்சப்பெறு பெறுகின்றான். அந்த நேரத்திலே அவனது ஆன்மா பிரம்மத்தோடு இரண்டறக்கலந்து விடுகின்றது. அத்தகைய நிலைப்பெற்றுவிட்டால் அந்த ஆன்மா இன்ப துன்பங்களை மட்டுமின்றி பிறப்பிறப்பினின்றும் கடந்தவனாகி விடுகின்றான்.

உபநிடத மகா வாக்கியம்

“ஸ ஆத்மா, தத்துவம் அஸி,” என்னும் வாக்கியமே உபநிடதங்கள் யாவற்றிலும் இடம்பெறும் மகா வாக்கியமாகின்றது. “அதுவே ஆன்மா, அது நீ ஆகின்றாய்,” என்பதே இதன் பொருளாகும். அதாவது ஆன்மாவும் பிரம்மமும் ஒன்றே என்னும் கருத்தினை சகல உபநிடதங்களும்

தமிழின்பம் மாணிக்கராஜா.

வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன. ஆனால் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் விதத்திலும் விளக்கம் கூறும் பாங்கிலும், அதற்கும் மேலாக பிரம்மம் ஆன்மா என்பவற்றின் இயல்பு பற்றிய விளக்கங்களிலும் உபநிடதங்கள் ஒன்றி னொன்று வேறுபடுவதனை நாம் அவதானிக்கலாம். இதனை அடிப்படையாக வைத்தே ஏகான்ம வாதத்தை வலியுறுத்தினார் சங்கரர்.

ஆதிகாலக் கல்வி

எமது ஆதிகாலத்துக் கல்விமுறை குருகுலக்கல்வி முறை எனலாம். இதனைக், ‘குருகுல வாசக்கல்வி’ என்றும் குறிப்பிடலாம். அதாவது கல்வி கற்க விரும்பும் மாணவர்கள் அன்று வனங்களில் வாழ்ந்த ஆசிரியர் களுடன் பல்லாண்டுகள் சேர்ந்து வாழ்ந்தனர். அவர்களுக்கு சகல விதத்திலும் பணிவிடை புரிந்தனர். காலை மாலை வேளைகளிலே வேதம் ஓதியும் அதனைக்கற்று மனப்பாடமுஞ் செய்தனர். அரச குலத்தவர், சாதாரண குலத்தவர், யாவருமே எந்தவித சாதி வேறுபாடும் கருதாமல் ஒத்தநிலையில் ஆசிரியர்க்குப் பணிந்து பணிவிடை புரிந்தனர். தமது இளமைப் பருவத்தினை பிரம்மச்சாரிய நிலையில் நின்று கற்க வேண்டியவற்றைக் கற்று தெளிந்தனர். இதற்கோர் உதாரணத்தை கடுபநிடத்தில் காட்டலாம்.

“இறைவன் இருவேமையும் காப்பானாக,
அவன் இருவேமிடத்தும் அன்பு கொள்வானாக,
இருவேமும் ஒருங்கே ஊக்கத்தோடு முயல்வோமாக,
எமது கல்வி எமக்கு அறிவொளி ஊட்டுவதாக ....”

இந்த எடுத்துக் காட்டில் குருவும் சீடரும் கற்றலில் இணக்கத்துடன் ஈடுபட, அந்த இறைவனிடமே பிரார்த்தனை செய்வதனை நாம் அவதானிக்கலாம்.

கதைமூலம் அரிய கருத்து

உபநிடதங்கள் உரையாடல் மூலம் அல்லது கதைகள் மூலமே சிறந்த தத்துவக்கருத்தினை விளக்குகின்றன என்பது தெரிந்ததே. அதற்கு சாந்தோக்கிய உபநிடத்திலே இடம்பெறும் பகுதி ஒன்றினை எடுத்துக்காட்டாகப் பார்ப்போம்.

“உலகம் முழுவதும் பிரம்மம் பரவியிருப்பதாகக் கூறுகிறீர்களே, அது எங்கே மறைந்துநிற்கின்றது,” எனத் தன் சந்தேகத்தினை உத்தாலகரிடம் சுவேதகேது கேட்கின்றான்.

தந்தை உடனே விளக்கம் தரவில்லை. உப்புக்கட்டி ஒன்றையும் ஒரு பாத்திரத்தில் நீரினையும் கொண்டுவருமாறு ஆணையிட்டார். மகனும் கொண்டுவர அந்த உப்புக்கட்டியினை நீரிலே போடுமாறு உத்திரவிட்டார். அடுத்தநாள்வரை எதுவுமே கதைக்கவில்லை. மறுநாட்காலை நீரிலே போட்ட உப்புக்கட்டியை எடுத்துவருமாறு பணித்தார். மகன் சென்று பார்த்தான். உப்பு இருக்குமா? இல்லையே, பாத்திரத்துடன் திரும்பினான். அதிலிருக்கும் நீரை அருந்துமாறு கூறினார் தந்தை. “உப்புக்கரிக்கிறது,” என்றான் மகன். “அப்போது உப்புக்கு என்ன நடந்தது?” என்று வினவினார் மகனிடம். “உப்பு ஏதோ ஓர் உருவத்தில் எல்லா இடத்திலும் பரவி இருக்கின்றது,” என்றான் மகன்.

அதன் பின்பே தந்தை பிரம்மா பற்றிய விளக்கத்தைக் கொடுத்தார். “மகனே, இந்தத் தன்மையில் தான் உலகம் முழுவதிலும் பரம்பொருள் மறைந்து-நிறைந்து-கண்ணுக்குப் புலப்படாது காணப்படுகின்றது,” என்பதுதான் அவரது விளக்கம். மகன் தானே கண்டு கூறியதுடன் தந்தை கூறியதிலும் ஒத்து வருவதனை நாம் நன்கு அவதானிக்கலாம் அல்லவா?

உபநிடதத்தின் சிறப்பு

எத்தனை ஆண்டுகள் கழிந்து போனாலும் பழைய சூரியன் தினந்தோறும் புதியதாயிருப்பதைப்போல உபநிடதங்களும் என்றும் புதிதாகவும் பொதுவாகவும் இருக்கும். அவதார புருஷர்களும், பெரியோர்களும், பற்பல காலங்களாக உபதேசித்து வந்திருக்கும் உண்மைகள் உபநிடதங்களது சாரமே எனலாம். விவேகானந்தர் கூற்றும் எம்மைச் சிந்திக்க வைப்பதாகும்.

உபநிடதங்கள் அளவற்ற பலத்தினைக் கொடுக்கும் சுரங்கங்களாக இருக்கின்றன. உலகம் முழுவதிற்கும் பலம் தரக்கூடிய சக்தி அவற்றிலே அடங்கியுள்ளன. அவற்றின் மூலம் உலகம் முழுவதிற்கும் புத்துயிரும் புது உணர்வும் புது சக்தியும் அளிக்க முடியும்.”

சேக்கிழார் சுவாமிகளின் குறிக்கோள்

(சில குறிப்புகள்)

அன்பின் வலிமையையும் வெற்றியையும் பற்பல இடங்களில் ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார். அடியார்களின் அன்பு ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டது.

“ஆதியாற் பாலவர்க் கருளுந் திறம்
நாதன் மாட்சிமை கேட்க நவிலுங்கா
லோது மெல்லை யுலப்பில வாதலின்
யாது மாராய்ச்சி யில்லை யென்பதாம்,”

என்று வாழ்க அந்தணர்ப் பாசுரத்திற்கு உரை கூறும்பொழுது சேக்கிழார் பெருமான் கூறுகிறார்.

“வேதமோதிலென் வேள்விகள் செய்கிலென்
நீதி நூல்பல நித்தல் பயிற்றிலென்
ஓதி யங்கமோ ராறும் உணரிலென்
ஈசனையுள்சுவார்க் கன்றியில்லையே.

என்பது அப்பர் சுவாமிகளின் அருள்வாக்கு. அன்புடன் செய்யும் தொண்டும் செபமும், தியானமும், தர்மமும் தான் நற்பலனைக் கொடுக்கும்.

“ஆங்கவர் மனத்தின் செய்கை யரனடிப் போதுக்காக்கி
யோங்கிய வாக்கின் செய்கையுயர்ந்த வஞ்செழுத்துக் காக்கித்
தாங்குகைத் தொழிலின் செய்கை தம்பிரா னடியார்க்காகப்
பாங்குடை யுடையுங் கீறும் பழுதில் கோவணமும் நெய்வார்,”

என்று நேசநாயனார் புராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது அடியார்கள் செய்யும் எத்தொழிலிலும் திருவடி உணர்வோடும் செய்தார்கள். “அன்புநாரா வஞ்செழுத்து நெஞ்சு தொடுக்க வலர் தொடுத்தே,” என்று சங்கிலி யாரைப் பற்றி ஆசிரியர் கூறுகின்றார். குங்குலியக்கலிய நாயனார் குங்குலிய தீப மிட்டார். நமிநந்தி அடிகள், கலிய நாயனார் திருக்கோயில்களில் விளக்கேற்றுவதில் உறுதி கொண்டார்கள். சமயகுரவர் மூவரும் நந்தனார், காரைக்கால் அம்மையார், ஐயடிகள் காடவர் கோன்காரிநாயனார் பாடல் தொண்டு செய்தார்கள். முருகநாரனார், சங்கிலியார் மாலையகட்டுதல் செய்தார்கள்.

“விளக்கினால் பெற்ற இன்பம் மெழுக்கினாற் பதிற்றியாகும்
துளக்கமில் மலர்தொடுத்தால் தூயவிண்ணேறலாகும்
விளக்கிட்டார் பேறுசொல்லின் மெய்நெறி ஞானமாகும்
அளப்பிலாக் கீதம் சொன்னார்க் கடிகள்தாம் அருளுமாறே,

என்பது அப்பர் சுவாமிகளின் மணிவாக்கு.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் உழவாரத் திருத்தொண்டு செய்து சிறப்புற்றார். அத்தொண்டினால் ஆணவமான படலத்தைக் கிழித்தார். புல்லைச் செருக்கித் திருக்கோயில்களைப் புனிதமாக்கினார். இதனால் தமிழ்நாட்டில் ஒரு மறுமலர்ச்சி உருவாயிற்று. திருக்கோயில்களில் தேய்வீக ஒளி நிலவியது. சேரமான் பெருமாள் நாயனார், மும்மையால் உலகாண்ட மூர்த்தி நாயனார் முதலிய அரசர்களும், வாழ்வெனும் மையல்விட்டு அரச வாழ்வு அநித்தியம் என்று உணர்ந்து கோயில் திருத்தொண்டு செய்தல், எம்பெருமானுக்குச் சந்தனக்காப்பிடுவதற்குச் சந்தனம் கொடுத்தல் முதலிய தொண்டுகளில் உறைத்து நின்றார்கள். இவற்றினால் சேக்கிழார் காட்டும் குறிக்கோளாவது பாவம் தேயவும், சிவ ஒளி வளர்க்கவும் திருத்தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்பதே.

சிவபெருமான் திருவடிகளை அடைந்து இறவா இன்பமெய்துதற்கு நாம் போக்குவரத்து செய்து யாத்திரை பண்ணுகிறோம். எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயங்களுக்கு நடையாத்திரை செய்வதால் யாம் பெரும்பயன் அடைவோம் என்பது சேக்கிழார் குறிக்கோள். தேவாரம் பாடிய சமய குறவர் மூவரும் எம்பெருமான் கோயில் கொண்டருளியிருக்கும் இடங்களுக்கு நடந்து சென்று வழிபட்டார்கள். அதனால் தூயகுழலை, ஒரு தெய்வீக ஒளியைத் தாம் போகும் இடங்கள் தோறும் வளர்த்தார்கள். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருக்கயிலைநாதனை அடைய விரும்பி நடந்தும் உருண்டும் சென்ற சாதனை ஒரு தனிச்சிறப்புள்ள சாதனையாகும். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் பல்லக்கில் ஏறிச் செல்ல பல்லாயிரக்கணக்கான அடியார்கள் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். அவர் போன இடங்களெல்லாம் புனிதமாயின. சமய குரவர் மூவரும் சென்ற இடங்களெல்லாம் நாடு நகர வாசிகள், அறிஞர்கள், அடியார்கள் தோரணம், வாழை, கமுகு, கொடி முதலியன நாட்டி பூரண கும்பம் வைத்து எதிர்கொண்டு அழைத்தார்கள்.

இவ்விடங்களைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது சேக்கிழார் அடிகள் சிவலோகக் காட்சியை எமக்கு முன்னே காண்பிப்பதுபோல் காட்டுகின்றார்.

இவற்றை நாம் படித்து இன்புறவேண்டும். திருப்பூந்துருதிக்குச் சம்பந்தப் பெருமான் ஏறிவந்த சிவிகையைத் தாமும் தாங்குபவர்களில் ஒருவராகத் தாங்கிச் சென்றார் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள். அவர் அங்கு வதிவதைக் கேள்வியுற்ற பிள்ளையார், ‘எங்கு அப்பர் சுவாமிகள்,’ என்று வினவினார். “எங்குற்றார் அப்பர் என உருகாநின்று அடியே னும்மடிகள் தாங்கி வரும் பெருவாழ்வுபெற்று இங்குந்நேன்,” என்றார் அப்பர் சுவாமிகள். உடனே சிவிகையினின்றும் இறங்கினார் சம்பந்தர். ஒருவரை ஒருவர் வணங்கினார்கள். இருபெருமக்களும் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கக்கண்ட அடியார்கள், “வாழ்ந்து மனக்களிப்பினராய் மற்றிவரை வணங்கப்பெற்றாழ்ந்த பிறப்புய்ந்தோமென் றண்டமெலா முறவார்த்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்காக சிவபெருமான் தூதுவராகத் தேவர்கள் முனிவர்கள், இருஷிகள் முதலியோருடன் சென்றபோது திருவாரூர் சிவலோகம் போல காட்சியளித்தது. “திருவீதியினிலழகரவர் மகிழுஞ் செல்வத் திருவாரூ ரொருவீதியிலே சிவலோகம் முழுதுங் காணவுளதாமால்,” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சிறப்பாக மனுநீதிகண்ட சோழர் திருநீலகண்ட நாயனார், இயற்பகைநாயனார், இளையான்குடிமாறநாயனார், முதலியோர் புராணங்களின் இறுதியில் அவரவர் கண்டகண்கொள்ளாச் சிவக் காட்சியைப்பற்றி கூறும்பொழுது எம்மை மேலுலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறார் தெய்வச் சேக்கிழார் சுவாமிகள். எம்மை தியான உலகில் சிவானுபவ உலகில் நிறுத்தி ஊசலாடித்திரியும் எமது மனத்திற்கு உணவு கொடுத்து இன்ப உலகத்தில் திளைக்கச் செய்கிறார். சிறப்பாகத் தண்ணளி வெண்குடை வேந்தன் - சடைமருங்கில் இளம்பிறையும், ஐந்துபேரறிவும் கண்களே என்ற புராணங்களும் திருவையாற்றில் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருக்கயிலையைக் கண்ட காட்சியைப் பற்றிச் சேக்கிழார் பெருமான் கூறும் செய்யுட்களும் எம்மை இன்பசாகரத்தில் மூழ்கச் செய்கின்றன. “மருவு பாசத்தை அகன்றிட வன்தொண்டர் கூட்டத்தை வைத்தாய்,” என்று சேரமான் பெருமாள் திருக்கயிலை நாதனுக்குக் கூறியமாதிரி, அடியார் உறவு, பாவத்தை அழித்து சிவ ஒளியைப் பெருக்கும் என்னும் உண்மையைக்காட்டுவதே சேக்கிழார் சுவாமிகளின் குறிக்கோளில் ஒன்று.

அனாதிகாலம் தொடங்கி ஆன்மாவுடன் ஒன்றாய் உடனாய் வேறாய்க்கலந்து ஆன்மா எடுக்கிற பிறவிகள் தோறும் தானும் கருவினுள் ஆன்மாவுடன் புருந்து ஊட்டியும் உறங்கச்செய்தும் வளர்த்தும் எடுத்துப் பரிபக்குவப் படுத்துகிற எல்லாம் வல்ல இறைவன் மலபரிபாகம் சத்திநிபாகம் அடைந்த மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு மானிடச்சட்டை சாத்தி அவர் கருமம் தன் கருமமாக எண்ணி அருள் புரிகின்றார். இவ் வுண்மையைச் சமய குரவர் மூவரின் சரித்திரத்தின் மூலமாகப் புலப்படுத்துகின்றார் சேக்கிழார் சுவாமிகள். திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் பாததாமரை நோவடையும் எனக் கருதி ஏறுதற்குச் சிவிகை இடக்குடை அளிக்கின்றார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்குத் திருப்பைஞ்ஞாலிக்குப் போகும் வழியில் அவர் இளைப்புற்றார் எனக் கருதித் தாமே பொதிசோறு கொடுத்தருளுகிறார். சிவயோகம் முறுகிவளர்ந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சரித்திரம், இவ்வுண்மைக்குத் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. சிவபெருமானைத் தோழமையாகக் கொண்டார். ஆறு சந்தர்ப்பங்களில் சிவபெருமான் மானிட வடிவத்துடன் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் அன்பைத்துய்ப்பதற்கும் மற்றையோர்க்கு புலப்படுத்துவதற்கும் எழுந்தருளியுள்ளார். திருக்கயிலைய மலையில் தாம் ஆஞ்ஞாபித்தபடி மணப்பந்தரில் வந்து மார்ச்சார சம்பந்தமாகக் கிழப்பிராமண வேடம் தாங்கித் தடுத்தாண்டருளுகிறார். இரும்பைக் காந்தம் இழுத்தாற்போல் அவரைப் பின்தொடர்கிறார் சுந்தரபுருடர். திருவதிகை வீரட்டானத்தில் நம்பியாரூரர் நித்திரை செய்ய அங்கு திருவிளையாடல் புரியும் கூத்தப்பெருமான் தமது பாதங்களை அவர் தலைமேல் வைத்துத் திருவடி தீட்சை செய்கிறார். திருவாரூரில், “தில்லைவாழ் அந்தணர்,” என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்கிறார். குருகாலுக்குப் போகும் வழியில் பொதிசோறு கொண்டும் பந்தல் வைத்தும் சுந்தரருக்கு ஆறுதல் கொடுக்கிறார். திருக்கச்சூரில் பிராமணவேடம் தாங்கிப் பிராமண வீடுதோறும் சென்று அமுது வாங்கிக் கொடுக்கிறார். பரவையார் இல்லத்திற்குச் சுந்தரரின் ஊடலைத் தீர்க்கத் தூதுவராக ஒரு இரா முழுவதும் அங்கும் இங்கும் திரிகின்றார். அருட்பெரும் தனிக்கடலும் அன்புக்கடலுமாகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகளும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் திருவீழிமிழலையில் பஞ்சம் வந்த காலத்தில் சிவபெருமானிடம் பொற்காசு வாங்கி அடியார்களுக்கு அமுதுட்டியிருக்கின்றார்கள். அன்னதானச் சிறப்பையும் காட்டியுள்ளார் சேக்கிழார் சுவாமிகள்.

இந்து மதம் - சனாதனதர்மம்

குமாரசாமி சோமசுந்தரம்.

இப்பூமியில் மனித இன வரலாறு மனித நாகரீக வரலாறு, ஆகப் பரிணமிப்பதற்கு ஆதாரமாக இருந்தது சமயம். சமயம் என்பதைக் குறிக்கும் சொல்லாக மதம் என்னும் சொல்லும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. மனம் உள்ளவன் மனிதன். மனத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவை மதி; அறிவு; மற்றும் விவேகம் முதலிய ஆற்றல்கள்; மன உணர்வுகள்; விழுமியப் பண்புகள் என்பன.

மனிதன், மனித வடிவம் பெற்று, மனித இன வரலாறு தொடங்கிய காலத்தில், அடிப்படைத் தேவைகளாக இருந்தவை உணவு, நீர், தங்குமிடம் என்பவையே. அவற்றை புற உலகில் இருந்தே மனிதன் பெற்றுக் கொண்டான். காடுகளில் அலைந்து திரிந்து இலைதழைகள், காய்கனிகள், கிழங்குகள், முதலியவற்றை சேகரித்தும், மிருகங்களையும், பறவைகளையும் வேட்டையாடியும், தனது உணவுத் தேவையையும் பூர்த்தி செய்துகொண்டான். இலைதழைகளாலும், மரப்பட்டைகளாலும், தோல்களாலும் மானத்தை மறைக்கவேண்டிய உடைத்தேவையை பூர்த்தி செய்தான். மர அடிகளையும், கற்குகைகளையும், தங்குமிடங்களாகப் பயன்படுத்தினான்.

இத்தகைய மனித வாழ்க்கைக்கும், விலங்கு வாழ்க்கைக்குமிடையே அத்துணை வேறுபாடுகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. உண்ணுதல், உறங்குதல், இனப்பெருக்கம் செய்தல், அலைந்து திரிதல், மெலியாரை வலியார் ஆக்கிரமித்தல் என்பன விலங்கின் இயல்புகள். அத்தகைய இயல்புகளை மாத்திரம் மனிதனும் கொண்டிருக்கும் வரை மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்கும் பேதங்களோ, வேறுபாடுகளோ இருக்கமுடியாது. எனவே மனித இன வரலாற்றில் இந்நிலைமை நீடித்தவரை, மனித நாகரீக வரலாறு தோன்றமுடியாது.

மனிதர்கள் சேர்ந்து கூடிவாழ்தல் முறைமையினால் அவர்கள் விலங்குகளிலிருந்து வேறுபட்டவர்கள் எனக்கூறப்படுகிறது. விலங்குகளுள்ளும் கூட்டமாகச் சேர்ந்து வாழ்கின்ற விலங்கினங்களும் உள்ளனவே. பௌதீகச் சூழலை வென்று வாழும் தன்மையினர்; சமூக அரசியல் அமைப்புகளுடனான சமூகச் சூழலை அமைத்து வாழுகின்ற இயல்பினர் என்றெல்லாம் மனிதரின் சிறப்புக்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் விலங்குகளிடமில்லாமையினால் மனித இனம், விலங்கினத்திலிருந்து வேறுபட்டது என்று விளக்கிக் காட்டுகின்றனர். இவ்வாறு கூறுபவர்களும் மனிதர்கள் தான். "தன்னைப் புகழாத கம்மாள்" இல்லை என்பது பழமொழி. அவ்வாறே, மனிதர்கள் எல்லோரும் இதற்கு விதிவிலக்கானவர் அல்லர். தம்மை உயர்த்திப் பேசுவது, புகழ்ந்துரைப்பது மனிதப் பழக்கம். அது மனித இயல்புக்கு மாறானது என்பது உணர்ந்து கொள்ளப்பட வேண்டியது.

விலங்குகள், பறவைகள், மற்றும் ஊர்வன போன்ற பிற உயிரினங்களின் வாழ்க்கை முறைகள், ஒழுங்கு அமைப்பு முறைகள் என்பனவற்றை உற்று நோக்குபவர்களோ, ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்களோ, மிகமிகக் குறைவு. அவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவைகளிடமும் சிறப்புக்கள் பல இருப்பதை அறிய முடியலாம். அவற்றிடமிருந்தும் நல்ல படிப்பினைகளை மனிதர் தெரிந்து கொள்ள இயலும். சிலவேளைகளில், மனிதரிலும் சிறப்புற்ற நிலையில் அவை காணப்படலாம்.

பொதுவாகப் புற உலகினை அல்லது பௌதீகச் சூழலை தமதாக்கிக் கொள்ளுந் திறத்தால் மனிதன் பிற உயிரினங்களை விட உயர்ந்துவிட்டான் என்ற நிலைப்பாட்டினையே பெரிதும் மதித்து, அந்தத் திறன் மனித இனத்தில் தோன்றி, வளர்ச்சி பெறவும், பயன்களை நல்கவும், தொடங்கிய நன்னாளே, மனித நாகரீக வரலாற்றின் தொடக்கம் என்று கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. விவசாய அடிப்படையிலான ஆற்றங்கரை நாகரீகங்கள் இவ்வாறே தோன்றின. இதனை விஞ்ஞானம் சார்ந்த நாகரீகம் எனலாம். விஞ்ஞான நாகரீகம் இற்றை வரை பல சாதனைகளைப் படைத்துள்ளது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. புற உலக சம்பந்தப்பட்ட நாகரீகம், முழுமையான "நயத்தக்க நாகரீகம்" என்று கொள்வதற்குமில்லை.

மனிதனுக்கு புற உலகு போன்று, அக உலகு ஒன்றும் இருக்கின்றது. அது மனத்துடன் சம்பந்தப்பட்டது. மனம் உள்ளவன்தான் மனிதன் என்று முன்னர்கண்டோம். மனம் மூன்று நிலைகளில் பரிணாம வளர்ச்சி பெறுகின்றது. மனிதனிடம் விலங்குமனம் காணப்படும் போது விலங்காக உள்ளான்; மனித மனமாக வளர்ச்சிபெறும்போது "மானுடன்" ஆக விளங்குகிறான்; தெய்வீக மனம் ஆக மலர்ச்சி பெறும் போது தெய்வீக நிலையை எய்துகின்றான். புற உலகினை வெளியரங்கம் என்றும் அக உலகினை உள்ளரங்கம் என்றும் கொள்கின்றனர்.

அக உலகு ஆன மனத்தின் செம்மையில், உள்ளரங்கத்தின் சீர்மையில், அகத்தின் அழகில்தான் மனிதனின் நயத்தக்க நாகரீகம் தோன்றி வளர்கின்றது. நயத்தக்க நாகரீகம் மெய்ஞ்ஞானம் தழுவியது; மானுடம் நோக்கியது. ஆன்மீகம் சார்ந்தது. எனவே விஞ்ஞான உலகியல் நாகரீகம், முழுமையான மனித நாகரீகமாக பூரணம் பெறுவதற்குத் தேவைப்படுவது ஆன்மீக நாகரீகம்.

மனித நாகரீக வரலாறு, முழுமையான நிலையில் மலரத் தொடங்கியது எப்பொழுது என்று நோக்கில் புற உலக ஆராய்ச்சியுடன், ஆன்ம விசாரணையும் இணைந்தபொழுது என்பது தெளிவாகும். வெளிச்சூழல் எனும் வெளியரங்கத்தை தமக்கேற்றவாறு அமைத்துக்கொள்ள முடிந்தமை போன்று, மனம் எனும் உள்ளரங்கத்தையும் மனிதன் வெற்றிகொண்டு தமதாட்சியின்கீழ் கொண்டுவருதல் இயலாத காரியம் அன்று என்பதையும் மனிதன் உணரத் தொடங்கினான். தமது சிந்தனையாற்றலை வளப்படுத்தினான். சிந்திக்கும் திறன் மனிதனிடம் மாத்திரம் உண்டு; மனிதனில் மாத்திரம் தான் அதனை விருத்தி செய்ய முடியும்; விலங்குகளிலோ அல்லது பிற உயிரினங்களிலோ அவ்வாறு செய்யமுடியாது என்பதே மனித இனத்தின் எல்லாச் சிறப்புக்கும் அடித்தளமாக உள்ளது.

சிந்தனைத்திறன், மனித இனத்தின் உலகியல் சார்ந்த விருத்திகளுக்கும், ஆன்மீகம் சார்ந்த வளர்ச்சிகளுக்கும் காரணமாக உள்ளது. ஆன்மீகவளர்ச்சியே மனிதனை, மானுடனாக உருவாக்குகின்றது.

"மானுடம்" என்பது மனிதநலப்பண்புகள் யாவும் ஒருங்கிணைந்த நிலை. சிந்தனையின் விளைவாக மனிதன் பெறுவது மெய்யறிவு. மெய்யறிவின் பயனாக மனிதன் "சமயி" ஆகின்றான். "சமயி"யில் சமய அறிவும், சமய ஒழுக்கமும் சங்கமிக்கின்றன. சிந்தனையின் பயன் அறிவு; அறிவிற்குப் பயன் ஒழுக்கம். அறிவும் ஒழுக்கமும் ஒருசேரப் பெற்றவன்தான் மானுடன். மனிதன் மானுடனாக முயற்சித்தகால சமயம் தொடங்கியது எனலாம். மனிதனில் ஏற்பட்ட சமய வளர்ச்சி, மனிதனின் ஆன்மீக நாகரீக வரலாறு ஆகும்.

மனித நாகரீகம் என்பது மனிதனின் உலகியல் நாகரீகம், ஆன்மீக நாகரீகம் ஆகிய இரு துறைகளையும் உள்ளடக்கிதாக உள்ளது. நாகரீகம் என்பது அறிவு என்றும், அறிவு என்பது சிந்தனையின் விளைவு என்றும், சிந்திக்கும் திறன் மனிதனுக்கு மாத்திரமே உண்டு என்றும் காண்கின்றோம். அறிவு ஆனது புற உலகு சார்ந்த விஞ்ஞான அறிவாகவும், ஆன்மீக உலகு சார்ந்த மெய்ஞ்ஞான அறிவாகவும் வளர்ந்து வந்துள்ளது.

மேலை நாடுகளின் நாகரீக வளர்ச்சி, புற உலகை ஆராய்ந்து அறிவதில் ஆர்வ முடைத்ததாய், அத்தகைய அறிவிற்கு முதன்மை தருவதாய் விளங்கிற்று. அதனால் விஞ்ஞானம் வளர்ந்தது. கீழை நாடுகள் குறிப்பாக இந்தியா, ஆன்மீகத்தை ஆராய்ந்து அறிவதிலும் ஆன்ம விசாரணைக்கு முதன்மை அளிப்பதிலும் முன்னின்றது. அதனால் மெய்ஞ்ஞானம் வளர்ந்தது. இந்த அடிப்படையிலேயே இந்தியாவில் சமயம் தோன்றி வளர்ந்தது.

இந்தியாவின் சமயம், இந்து சமயம் எனக் காலப்போக்கில் அழைக்கப்படலாயிற்று. இவ்வாறு முதன்முதலில் அழைத்தவர்கள் யார் என்பதையும் அறிய வேண்டாமா?

"இந்து" எனும் சொல்லை கிரேக்க வரலாற்றுக் காலத்தில், இந்துநதியின் கிழக்குக் கரைக்கு அப்பால் உள்ள பிரதேசத்தில் வாழுகின்ற மக்களைக் குறிக்க கிரேக்கர்களும் மேற்கு ஆசிய மக்களும் பயன்படுத்தினர் என வரலாறு கூறுகிறது. அதைத்தொடர்ந்து அப்பிரதேசத்தில் வழங்கிய சமயத்தையும் குறிப்பதாயிற்று. இந்து சமயம் என அதன் பின்னரே அழைக்கப்படலாயிற்று. "இந்து" எனும் சொல் கிரேக்க வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்னர் வழக்கில் இருந்ததற்கு ஆதாரமில்லை. எனினும் அச்சொல் குறிக்கும் சமயம் மிகத் தொன்மையானது. இந்து சமயம் எனப் பெயர் பெறுவதற்கும் முன்னர், அச்சமயம் "சனாதன தர்மம்" எனப்பட்டு பாரத மக்களிடையே வழங்கி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்து மதத்திற்கு மிகப் பொருத்தமான பெயர் "சனாதன தர்மம்" என்பதேயாகும்.

மனித வாழ்க்கை உயர்வும் சிறப்பும் பெறுவதற்கு, வாழ்க்கையில் ஓர் உன்னத ஒழுங்குமுறைமை தேவை. தர்மத்தை உணர்ந்து, அதன் வழி தமது கடமைகள் பொறுப்புக்கள், நடத்தைகள் எவை எனத் தெளிந்து, அவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுங்குவதால், வாழ்க்கையில் ஒழுங்கு முறைமை பேணப்படுகிறது. எனவே "தர்மம்" என்றால் நல்லனவற்றை வாழ்க்கையில் நிலைநிறுத்துவது எனப் பொருள்படும். அல்லனவற்றைக் களைதல் என்பதும் அதிலிருந்து பிறக்கின்ற இன்னோர் கருத்து. இந்த உலகில், நமது சமுதாயத்தில், நமது குடும்பத்தில், நம்மில், வாழ்க்கை ஒழுங்கினைப் பேணுவதற்குத் துணை நிற்பது தர்மம். தர்மம் இன்றேல் அவ்விடத்தில் காணப்படுபவை குழப்பம், அமைதியின்மை அநர்த்தங்கள், அழிவுகள் ஆகும்.

சனாதன தர்மம் என்பது "என்றும் நிலையான நித்தியமான, முக்காலங்களிலும் உண்மையான தர்மம் அல்லது அறம் சார்ந்த நீதிநெறிமுறை" எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. இந்த மனித வாழ்விற்குரிய நீதிநெறிமுறை அனைத்து மக்களுக்கும் பொதுவானவை.

அண்டங்கள் யாவற்றையும் படைத்து காத்து வருகின்ற இறைவனின் தலை

(6 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

(5 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இந்து மதம்....

மையை ஏற்று, நீதிநெறிமுறையின் வரம்பிற்குட்பட்டு, வாழ்க்கையை சீராகவும், செம்மையாகவும் மக்கள் நடத்துவதற்கு சனாதனதர்மம் வழிவகை கூறுகிறது. மனிதரின் உலகியல், ஆன்மீக ஒழுக்க விதிமுறைகளையும், நடைமுறைகளையும் வரையறை செய்து தந்துள்ளது. சனாதன தர்மம் ஒரு வாழ்க்கை நெறி. அதன் அடிப்படையில் வாழ்ந்து வருபவர்கள் இன்மையில் இன்ப வாழ்வும், மறுமையில் மோட்சம் எனும் பேரின்பமும் பெறுவர் என்பது உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

'சனாதன தர்மம்' அதன் பிரதான நோக்கமாக மனதைத் தூய்மைப்படுத்துவதையும், உயர்ந்த வாழ்க்கை நெறிமுறைகளைப் பயிற்சி செய்வதையும், வற்புறுத்துகின்றது. மனிதனின் மனதையும், அங்கு எழுகின்ற எண்ணங்களையும், அவற்றின் விளைவான அறிவையும், உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவந்து செயல்களையும் செம்மையும், நேர்மையும் நிறைந்தனவாக்கி, சமூகவாழ்வில் மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் ஏற்படச் செய்வதும், அதன்வழி அவனின் ஆன்ம ஈடேற்றம், ஆன்ம விடுதலை, பேராணந்தப் பெருவாழ்வு என்பவற்றிற்கு இட்டுச் செல்வதும் சனாதன தர்மத்தின் இலட்சியம் ஆகும்.

சனாதனதர்மம், மனத்துய்மையை அதிகம் வற்புறுத்துவதற்குக் காரணம், நன்கு தூய்மையாக்கப்பட்டு மலர்ச்சி பெற்ற மனத்தில்தான் ஒரே பரம்பொருள் என்ற எண்ணம் உதயமாகி அறிவுப் புலனுக்கு எட்டும் என்பதால் அகும். மாசுகள், சலனங்கள் நிறைந்த மனதில் பரம்பொருள் பற்றிய அறிவோ, கடவுள் பற்றிய சிந்தனையோ தோன்ற வாய்ப்பு இல்லை. அதற்குப் பதிலாக, சந்தேகங்களும் நம்பிக்கையின்ங்களும் தோன்றுகின்றன. இவை வாழ்க்கையை வளம்படுத்தவன அல்ல.

சனாதனதர்மம், ஆன்மீக நேயத்தையும், ஆன்மீக ஒருமைப்பாட்டினையும், வற்புறுத்துகிறது. இயற்கையில் பல வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. இவ்வேற்றுமைகள் இயற்கைக்கு மாறானவையல்ல. உலகம் என்றாலே அங்கு வேற்றுமைகள் உண்டு என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆனால் இவ்வேற்றுமைகளுள் உள்ள ஒர் ஒற்றுமையும் இழையோடுகின்றது என்பதும் உணர்தற்பாலது. அதுவே ஆன்மீக ஒற்றுமை அல்லது ஒருமைப்பாடு எல்லாப் படைப்பின் ஊடாக உள்ள ஒரே தொடர்பு, ஒரே ஒற்றுமை தான் ஆன்மீக ஒருமைப்பாடு. எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஒரே ஆன்மா வியாபித்திருக்கிறது. இந்த உலகம் முழுவதிலும் ஒரே கடவுள் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறார். அந்தப் பரம்பொருளை அடைவதை நோக்காகக் கொண்டே அரிய மானுடப் பிறவி வாய்க்கப் பெற்றுள்ளது. இம்மானுடப்பிறவியில் எய்த முடியாத இப்பேற்றினை வேறு எந்தப் பிறவியிலும் எய்துவது அத்துணை சாத்தியமானது இல்லை. மானுடப்பிறவிக்குரிய அந்த நல்ல வாய்ப்புத்தான் தர்மத்தை உணரும் தன்மை. அந்தத் தர்மமே, பரம்பொருளை அடைவதற்குரிய சீரிய வழியாகும். அந்தத் தர்ம வழி வலியுறுத்துவது ஆன்மீக நேயம்.

எல்லா உயிர்களிடமும் ஒரே ஆன்மா நிறைந்திருக்கின்றது என்ற உயரிய தத்துவத்தை புரிந்துகொண்ட மனிதன், சகலரிடத்தும் அன்புள்ளவனாகத்தான் இருப்பான்; எவ்வுயிரையும், இம்சிக்கவோ, துன்புறுத்தவோ மாட்டான்; எவருக்கும் இடைஞ்சலாகவோ, இடையூறாகவோ இருக்கமாட்டான்; பகைமை, கோபம், பொறாமை என்பவை அவனை நெருங்குவதில்லை. இந்நிலையில் ஆன்மீக நேயம் உறுதியாகிவிடுகிறது.

இத்தகைய சனாதனதர்மம், உலகில் முதன்முதலில் பாரத தேசத்திலேயே தோன்றியது. அதனுடன் தோன்றியதுதான் மனித ஆன்மீக நாகரிகம். மனித நாகரிகம் நயத்தக்க நாகரிகமாக அமைவதற்கு ஆன்மீக நாகரிகம் வழிவகுத்தது.

இந்துமதம், உலகமதங்களுள் மிகவும் பழமையானது, தொன்மையானது என்று கொள்ளப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில் இந்து மதத்திற்கு இருந்த பெயர்தான் சனாதனதர்மம். இம்மதம் ஆதிகாலத்திலிருந்தே வழங்கிவருகிறது. பல சமயப் பிரிவுகள் இந்து மதத்திலிருக்கின்றன. வேதக்கொள்கைகள் எனும் வைதிகக் கொள்கைகள், ஆகமக் கொள்கைகள், சமணக்கொள்கைகள், பௌத்தக் கொள்கைகள். வைணவக் கொள்கைகள் எனப் பல்வேறு கொள்கைகளுக்கும் மூலமும் முதலமாக இந்து மதமே விளங்குகிறது. இந்து மதத்தின் தொடக்கமான சனாதன தர்மம், வேத காலத்திற்கு முன்பிருந்த காலத்தில் பாரத மக்களிடையே நிலவிவந்துள்ளது. எல்லோருக்கும் பொருத்தமான தர்மத்தையும், வாழ்க்கை நெறிமுறைகளையும் வழங்கியது. பின்னர் வேத காலத்தில், வேதங்கள், ஸ்மிருதிகள் ஆகியவற்றில் அவை இடம் பெறச் செய்யப்பட்டன.

வேதங்கள், ஸ்மிருதிகள், இந்தியாவில் ஆரியர்கள் குடியேறியதன் பின்னரே இயற்றப்பட்டன. இற்றைக்கு ஏறத்தாழ 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தற்போதைய துருக்கி நாட்டிற்கு அணித்தாகவுள்ள பிரதேசத்திலிருந்து சிந்து வெளியினுட்பிரவேசித்து ஆங்கு ஏற்கனவே நாகரிகமாக வாழ்ந்த மக்களை இடம் பெயரச்செய்து, அங்கும் அதனை அடுத்துள்ள இந்து-கங்கைச் சமநிலப்பரப்புக்களிலும் குடியேறினர். இந்தியாவில் ஆரியர் குடியேறியபின்னர் வேதங்கள் தொகுக்கப் பெற்றன. ஸ்மிருதிகள் எழுதப்பெற்றன. இந்துமதத்தின் மூல ஆதாரங்கள் ஆக வேதங்கள் ஆகின. சனாதனதர்மம், வேதங்களில் இடம் பெறுவதற்கு முன்னரே பாரத மக்களிடையே அது வழங்கி வந்தமை கருத்தில் கொள்ளப்பாலது.

எண்ணித்துணிக கருமம்

மக்கள் உயரிய செவ்விய வாழ்க்கையை நடத்தி அதன் பேறாய், இப்பிறப்பிற் பெற்றபாலதாகிய அறம், பொருள், இன்பங்களைப் பெற்று, அது காரணமாய்ச் சிந்தையும், மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாய வீடுபேற்றைப் பெறல் வேண்டுமென்னும் அவாவினால் உந்தப்பெற்ற ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் யாத்துத் தந்த முப்பாலூலில் இல்லாத எப்பொருளில்லை யென்பது அறிஞர் கூற்று.

முப்பாலில் நாற்பால் மொழிந்தவர் என்பர் கிரந்தையார். என்னை? முன்னர்க் கூறிய அறம், பொருள், இன்பமென்னும் முப்பாலிலும் ஆங்காங்கு வாய்த்த இடம்தோறும் வீடுபேற்றிற்குரிய உபாயங்களை வலியுறுத்திச் சென்றனர் ஆதலின் ஈண்டு அரசியல் தெரிந்து செயல்வகை கூறுமிடத்து, "எண்ணித்துணிக கருமம்," எனுகூற்று இம்முறைபற்றி ஆராயப்படுகிறது. அரசனானவன் ஐம்பெருங்குழுவோடு ஆய்ந்து வினையாற்றல் போல் ஆன்மாவாகிய அரசன் புலன்களாகிய ஐம்பெருங்குழுவோடு கூடி ஆய்ந்து இறைமாட்சி செய்கின்றனன். தம் பழவினைக்கீடாகத் தனு, கரண, புவன, போகங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட ஆன்மா இவற்றின் துணையோடு வினையாற்றி வீடுபேறு எய்தலே நோக்கமாயுடைய தென்க. அவ்வாறு வினையாற்றுங்காலும் இது நல்வினை, இது தீவினையென நன்கு ஆய்ந்து, பகுத்துணர்ந்து செய்தலே வேண்டற்பாலது.

இதுவே, "எண்ணித்துணிக கருமம்," என்னும் உரையின்கண் வீடுபேற்றிற்கு உபாயமுரைத்த பொருளாமென்க. மேற் கூறியாங்கு, மக்கள் பகுப்போராது வினையாற்றத் தொடங்குவராயின், அவர் தாம் ஈண்டு உடம்பெடுத்துப் பிறந்த நோக்கம் நிறைவெய்தாது இழுக்கடைந்து மீண்டும், மீண்டும், பிறப்பதற்கே ஆளாகி இறப்பர் என்பதை வலியுறுத்தி எச்சரித்தற் பொருட்டு, ஆசிரியர், "எண்ணித்துணிக கரும," மென்பதோடமையாது, ஈண்டும் "துணிந்தபின் எண்ணுவமென்ப திழுக்கு," என வற்புறுத்துகின்றார்.

ஆதலின் வினையிற்றோன்றி வினைக்கு விளைவாய உடல் வீழ்ந்துபடாமுன்னர், மக்கள் தாமியற்றும் வினையின் திறன் ஈதெனப் பகுத்தறிவால் தெரிந்துணர்ந்து செல்லும் தேயத்திதுக்கு உறுதுணையாயுள்ள நல்வினையை முயன்று செய்து அதன் பேற்றை அடைவாராக.

நற்சிந்தனை

எல்லாமவன் செயலே

எல்லா மவனேயா மெல்லா மவன்செயலே
கல்லாய் மனிதா கவலையேன் - நில்லாயோ
நீள நினையாய் நினைந்து நினைந்துருகி
வாழ நினையாய் மதி.

மதிக்கு மதியீ மதிசூடு வாணை
மதிக்கு முனக்கு மரணம் - உதிக்குமோ
மார்க்கண்ட னுக்காய் மறலிபட்ட பாட்டினைப்
பார்க்கிலுனக் கென்ன பயம்.

பயமுண்டோ பஞ்சப் பொறிவழிபோ கார்க்கு
நயமுண்டோ நாட்டமுண்டோ நாடில் - அயலுண்டோ
என்ன குறைதானுண் டெங்கெழிலென் ஞாயிறுதான்
சொன்னே னதுவே சுகம்.

சுகதுக்கம் ஒன்றுமுனக் கில்லைநீ துயோன்
அகநெகவே யாண்டவனை யந்தி - மிகுசந்தி
ஏத்தித் துதித்துநீ எல்லார்க்கு நன்மைசெய்
போற்றிப் புகழ்ந்து புறம்.

புறத்தி லலையாதே போனவற்றை யெண்ணி
அறத்தை மறவாதே யாண்டான் - திறத்தையே
சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனா தீதனாய்
அந்தி பகலறியா தாழ்.

தவறுதலுக்கு வருந்துகிறோம்

இந்துக்குரல் பங்குனி - சித்திரை இதழின் சில பிரதிகளில் மூன்றாம் பக்கமும் பத்தாம் பக்கமும் அச்ச இயந்திரக் கோளாறு காரணமாக, அச்சப்பதிவாகாமல் வெற்றிடமாக விடப்பட்டுவிட்டது. எதிர்பாரவண்ணம் நிகழ்ந்த இந்த தவறுதலுக்கு மிகவும் மனம் வருந்துகின்றோம்.

ஆசிரியர்.

இந்துக் குரல் HINDU VOICE

May - June 1994

"Rhythm of life, I feel Thy beating pulse
In the still depth of my Soul;
When sensuous sounds melt into oblivion
Thy ceaseless music drowns all discord,
Blending chaos of life in eternal harmony,"

Sings a minstrel, reminding vagrant man that in the still depths of his being is the Atman, sanctifying and strengthening his life. Unfortunately, in his thirst for knowledge, he seems to have forgotten that his life is truly sanctified. He has taken giant strides across the frontiers of human knowledge and his achievements have surpassed all previous achievements of the past two thousand years or more. As a result his intellectual development has been phenomenal but the development of his emotional and spiritual life have been greatly retarded.

Today, man is facing a spiritual crisis. He is unhappy and groping in the dark and is searching for something he doesn't quite understand. He is confused for as Swami Vivekananda said, material prosperity sans spiritual progress will bring only disaster. The plenitude of material prosperity impoverishes the spiritual life of man. Material prosperity, physical strength and intellectual advancement must go hand in hand with spiritual progress; otherwise man is engulfed by uncertainties and he loses his mental poise. The values that had given his life meaning and had made it fruitful have now been relegated to the background, perhaps forgotten!

Therefore the need today, is a spiritual awakening which would quench the fire of materialism and at the same time give a more rational and an all embracing faith making man stronger and braver. Spirituality is a way of life where one consciously tries to manifest the Divine qualities already within and make them permeate his thoughts, words and deeds.

In this trouble torn world of today, young Sambandhar's approach to overcome the strategies of his enemies, becomes relevant. Sambandhar, a mere child of about seven years of age, was spiritually advanced and when he was asked not to go to Madurai because the Jains were treacherous, he said that he was not afraid because the Lord was within him - "என் உள்ளே இருந்த அதனால்." The Jains, with the connivance of the king tried to intimidate Sambandhar. But he was unafraid. His faith that the Lord was within him gave him courage even to face the might and wrath of his opponents.

Thus, when we are confused and at the cross-roads of doubt and despair, may we remember that these thick clouds and blinking lights that come at the dark hours of night are but passing phantoms and know that the Almighty Siva is watching over us from deep within, harmonising all discordant chords and guiding us onto a more noble and purposeful life.

Special Contribution of Hinduism to World Thought

Hinduism has made a very significant contribution to world thought in propounding the three doctrines of **Karma and Rebirth, Adhikara Bheda and Avatara Vada.**

The doctrine of Karma is nothing but the extension of the well-known principle, "As you sow, so you reap," to the moral and spiritual field. We have to reap the consequences of our actions sooner or later. The present is the result of the past and the future will be the result of the present.

The doctrine of rebirth is a logical corollary of this theory of **Karma**. We may burn our finger in fire for only a few seconds but it takes a couple of weeks (12 million seconds) to be cured of it completely. Similarly since it is not possible to experience the result of all the actions that we do in one short life, it is reasonable to admit of our future lives! The wide variety and differences among human beings which have no logical connection with the present life, force us to hypothesise about their causes existing in past lives and resulting in the present ones. Since Hinduism posits the soul as eternal and immortal, the theory of **Karma and Rebirth** fits in admirably with it. This is the best hypothesis that the human mind can conceive of, to solve the problem of good and evil, to explain the variety and diversity in the universe.

The doctrine of **Adhikara Bheda** is a recognition of the simple fact that the same cap, cannot fit everybody. In any field, especially in the spiritual field, capacity and necessity should be the deciding factors and not merely the desire or ambition. A blind man is certainly unfit to become a pilot and the lame should never attempt mountain-climbing however intense their desires may be. That is why like a loving Mother catering to her children with a variety of dishes depending upon their digestive capacities Hinduism has opened up manifold

spiritual paths to suit a variety of tastes and temperaments. If the intellectual is recommended **Jnana Yoga**, the active person finds an outlet for his energies in **Karma Yoga**. If the emotional type finds solace in **Bhakti Yoga**, the introspective one finds his peace in **Raja Yoga**. Thus no one need be disappointed.

The **Avatara Vada** - the descent of God on earth - declares that the Supreme Power descends on this earth **Wherever and Whenever necessary**, to restore the spiritual balance and to help genuine religious aspirants in their struggle for perfection. This is truly a marvellous doctrine filling the hearts of millions of aspirants with tremendous hope. An unbiased study of the spiritual history of mankind proves this beyond all doubt. It is foolish to limit the powers and capacities of the Almighty God by arguing that He descended **only once in a particular chosen land and that He will never come again**. Regimentation in religion and proselytisation with political motives which are doing immense harm to humanity have their origin in such bigotry.

Courtesy - Sivathondan 57.

INTRODUCING THIRUMANANTHIRAM

C.V. Wigneswaran - High Court Judge

(The article is based on a Talk delivered at Hindu College, Colombo 4 on 30.10.93 at the Thirumoolar Vila organised by Mounashiram.)

Thiru means beautiful, auspicious, divine and sometimes that which is exceptional. Manthiram according to the Grammarian Tholkappiyar means the sacred out-pourings of evolved humans -

“நிறை மொழி மாந்தர் ஆணையில் கிளந்த
மறை மொழி தானே மந்திரம் என்ப,”

(அதாவது, எல்லாப் பண்புகளும் நிறைந்து மொழியவல்ல பெருமக்கள் ஆணையிட்டுக் கூறிய வாய்மொழிகள் யாவும் மந்திரம் ஆவன.)

Thus, Thirumanthiram would mean the sacred outpourings of the saintly Thirumoolar. At this stage let me digress a little to refer to the eternal controversy regarding Manthras. Often we hear it said that Manthras should be recited in Sanskrit and in no other language. Those who argue in this strain forget that the worth and potency of Manthras arise from the strength of its source rather than the language, from the strength of the roots rather than their shoots. A mantra is potent because it was born in the sacred heart of an evolved human being. Once it has blossomed in his heart it could pour out or flourish out in any language. The potency would still be same despite the language used.

Thus, so long as the manthras flowered out from the lips of a spiritually developed person they would have powers of their own. In addition there are certain vibratory benefits that accrue by the chanting or singing of such slokas or poems. Every syllable, both in the Sanskrit and Tamil languages when properly intonated, is said to affect a particular part of our body. Thus, the proper chanting or singing of these slokas or poems bring about a vibratory benefit to the chanter or singer and also to the environment. Similarly a wrong intonation or erroneous use of syllables could have an ill effect.

Since it is said that Thirumoolar had stayed in meditation for an year and brought out each of the 3000 Tamil Manthras, we must presume that the proper intonation of each mantra in the Thirumanthiram must have a beneficial effect both on the reciter as well as the listener. One wonders to what extent science has progressed in discovering the effect of sound on the environment. It was an Indian Scientist, I believe who discovered the beneficial effect of sound on plants.

I remember reading somewhere that when Mozart's or Chopin's pieces were played it was found that the molecular structure in the vicinity formed a particular wholesome formation. Similarly I believe a proper intonation in the chanting of Thirumanthiram too should have a beneficial vibratory effect on the environment. This good effect is enhanced manifold if the person who chants or sings understands the meaning of the stanzas and then sings or chants. It becomes even more powerful if the singer is able to concentrate one-pointedly on the author of the Thirumanthiram and also understands the meaning and then sings. So it would be seen that Thirumanthiram is an anthology of Manthras in the real sense of the word, because each mantra had been the out-pouring of a divine human-being who meditated for one whole year before bringing out each such gem of a stanza.

Let me now dwell on the question of whether it was possible for a person to have lived for 3000 years to bring out these 3000 stanzas.

Paramahansa Yogananda in his book the 'Autobiography of a Yogi' states in Chapter 26 on the Science of Kriya Yoga thus:-

"The ancient Yogic technique converts the breath into mind stuff. By spiritual advancement one is able to cognize the breath as a mental concept, an act of mind, a dream breath."

Continuing, the Paramahansa says, "The voluntary Yogi performs a simple natural process consciously, not unconsciously like the slowpaced sleeper. The Kriya Yogi uses his technique to saturate and feed all his physical cells with undecayable light and thus to keep them in a spiritually magnetized condition. He scientifically makes breathing unnecessary and does not enter (during his hours of practice) the negative states of sleep, unconsciousness or death.

In men under maya or natural law, the flow of life energy is towards the outward world; the currents are wasted and abused in the senses. The practice of Kriya reverses the flow; life force is mentally guided to the inner cosmos and becomes reunited with subtle spinal energies. By such reinforcement of life force, the Yogi's body and brain cells are renewed by a spiritual elixir."

If you don't mind my quoting further from the Paramahansa, he goes on to say, "untying the cord of breath that binds the soul to the body, Kriya serves to prolong life and to enlarge the consciousness to infinity. The Yoga technique overcomes the tug-of-war between the mind and the matter-entangled senses and frees the devotee to inherit his eternal kingdom. He knows then that his real being is bound neither by physical encasement, nor by breath-symbol of mortal man's enslavement to air, to Nature's elemental compulsion. Master of his body and mind, the Kriya Yogi ultimately achieves victory over the last enemy - Death."

Let me at this stage quote Shakespeare in Sonnet 146 - "So shall thou feed on Death, that feeds on men. And Death once dead, there's no more dying then."

Thirumoolar himself, Ladies and Gentlemen, in venturing to say that a person can live long says "நாட்டம் இரண்டும் நடுமூக்கில் வைத்திடில்

வாட்டமும் இல்லை மனைக்கும் அழிவில்லை
ஓட்டமும் இல்லை உணர்வில்லை தான் இல்லை
தேட்டமும் இல்லை சிவன் அவன் ஆமே." (604)

(For one who meditates concentrating upon the centre point within the eyebrows, there are no worries; there is no decay to his body.

He need not waste his energy. He will not be conscious of this material world. He would become egoless. His mind would not scatter. He would in fact be in a state of immortality.)

Somewhere else Thirumoolar says, "காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறிவாளர்க்குக் கூற்றை உதைக்கும் குறிஅதுஆமே." (571)

Again he says,

"வளியினை வாங்கி வயத்தில் அடக்கில்
பளிங்கொத்துக் காயம் பழுக்கினும் பிஞ்சாம்." (569)

Yet again he says,

"ஈராறு கால் கொண்டு எழுந்த புரவியைப்
பேராமல் கட்டிப் பெரிதுண்ண வல்லீரேல்
நீராயிரமும் நிலம் ஆயிரத்தாண்டும்
பேராது காயம் பிரான் நந்தி ஆணையே." (722)

In another stanza he says,

"ஞானத் தலைவிதன் நந்தி நகர்புக்கு
ஊனமில் ஒன்பது கோடி யுகத்தனுள்
ஞானப்பால் ஊட்டி என் நாதனை அர்ச்சித்து
நானும் இருந்தேன் நல்போதியின் கீழே." (82)

All these stanzas make it clear that Yogis who perfect the technique of breath control could live for very long periods and Thirumanthiram seems to show that Thirumoolar himself lived for a very very long time. Thirumanthiram sets out inter alia, the A B C of long living. It also sets out the fundamentals of right living.

In this connection we see a great similarity between Thiruvalluvar's Thirukural and Thirumoolar's Thirumanthiram. Both seem to have been living in the Sangam Age of Tamil literature.

In the West the societies which were formed to advance the Arts and the Sciences were called Academies. Similarly the ancient Tamil poets banded themselves into assemblies in order to achieve similar ends. The period in which the poets lived is called the Sangam Age which is said to have lasted from very ancient times to the 2nd Century A.D.

Historians probably fix both these poets to the Kadaichangam period being the third and the last of the three Sangam eras. There are similarities in the contents of both authors. Headings such as Invocation to God, Love, Education, Abhorring intoxicants, Non-Killing, Impartiality, Refraining from Carnivorousness, Not Committing Adultery, Blessings of Rain, Patience, and similar subjects are common to both works. Both were comprehensive pronouncements on individual and social ethics. If Thiruvalluvar spoke of impermanency in general Thirumoolar subdivided it into impermanency of Life, impermanency of Youth, impermanency of Body and impermanency of Wealth.

But while Thiruvalluvar was content to make his observations on righteousness and duties, on material acquisitions and terrestrial happiness - அறம், பொருள், இன்பம், Thirumoolar extended his poetic work in both directions so to say. Thus Metaphysics, Psychology, Mysticism, Cosmology, Philosophy, Medicine, Astro-physics, Silence and Creative Silence, Breath control and many other areas are covered by Thirumoolar.

Swami Uma Shankarananda of Mounashiram, Wellawatte, in a short article in English at Page xxii of his recent publication of Thirumanthiram has explained Vedas as ஒதும்வேதம் Othum Vetham and Agamas as ஒதா வேதம் Otha Vetham. He has referred to the ultimate bliss as a state of perfect silence. Beyond silence was Truth. But from silence radiated light and then vibration and from vibration came sound.

The vibrations, he says are referred as Agamas. Agamas cannot be heard nor chanted but can be felt. But sounds refer to Vedas. Vedas cannot be felt but can be chanted.

Swami Uma Shankarananda observes that according to Thirumanthiram a human being who treads a path towards salvation or perfect bliss has to bring to end or transcend six aspects or states in him. These six endings have not been formulated by anyone other than Thirumoolar, according to the Swami - They are

Boka - antham, Yoga - antham, Veda - antham
Siththa - antham, Kala - antham and Naatha - antham.

What that means is that man must first end the pleasures of mundane living at a mental level (Boka Antham). Then he must end pleasures of living at a physical level (Yoga Antham). Then he must end intellectual felicity (Vetha antham). Thereafter the diversions of the mind must be ended (Siththa antham). Then the idea of time must go (Kala Antham). And finally it is Naatha Antham - the ending of any form of vibration in man.

It is useful to remember the difference between Saptam and Natham. Saptam is sound while Natham is vibration. Saptam is gross while Natham is subtle.

Once you transcend Natham you are supposed to be face to face with light - Gnana Jothi.

Gnana Jothi is the radiance of eternal Truth. Thus the whole universe comes out of the everlasting Truth i.e. Paramporul or Shivam and everything is finally absorbed back into It. A human being has the capacity to get absorbed into the Paramporul sooner than other beings on the Earth. To do so he has to learn the technique of right living and right thinking, master them, transcend organic perception, transcend mental activity, transcend the sense of time and then he is qualified to be re-absorbed into that Paramporul. When he transcends Natham too he is merged with the Divine. Thirumanthiram sets out in Nine Tantras or parts the manner in which the physical, mental, intellectual, temporal and vibratory states could be transcended.

There are several ways by which students of Philosophy and Poetry would divide Thirumanthiram. If we examine the work from the standpoint of its chapters the first Tantra deals with ethical code to which human being should conform to. There are 24 headings and 224 stanzas (113 to 336) in the 1st Canto. Many stanzas in this chapter are similar to Thirukural - for example avoidance of meat (புலால் மறுத்தல்) blessings of rain (வான் சிறப்பு) and avoidance of adultery (பிறன்மனை நயவாமை).

The second Tantra has 25 headings and 212 stanzas (337 to 548). It deals with certain Puranic Stories, speaks of creation of the universe and the formation of the embryo and allied matters.

In the third Tantra which has 21 headings and 335 stanzas (from 549 to 883) the mystical powers one attains by meditation are enumerated. Also the fundamentals of breath control and Yoga are explained.

In the fourth Tantra, details relating to chakras and tantric rituals and mantras are set out. It has 13 headings and 535 stanzas (from 884 to 1418 - i.e. more stanzas and less headings).

The fifth Tantra has 20 headings and 154 stanzas (from 1419 to 1572). It deals with the Saivite divisions of Chariyai, Kiriyai, Yogam and Gnanam. It also deals with the ways of attaining union with God.

The sixth Tantra extends from stanzas 1573 to 1703. It has 131 stanzas and 14 headings. It relates to the duties and characteristics of a disciple, the benefits of Vibuti or Thiruneeru, the benefits of an ascetic life and many other matters.

The seventh Tantra has 38 headings and extends from 1704 to 2121, a total of 418 stanzas. It deals with the virtues of devotees of God, the characteristics of the soul, the benefits of charity, the manner of worshipping one's Guru and other allied matters.

The eighth Tantra extends from 2122 to 2648, a total of 527 stanzas. It has 43 headings being the chapter with most headings. It deals with many metaphysical concepts such as Tat Vam Asi, explains the concept of Pathi, Pasu, Pasam which is the relationship between Divinity and the individual and that which binds the individual to divinity.

The final Tantra has stanzas extending from 2649 to 3047, a total of 398 stanzas which deal with the highly potential Shiva mantra - Namashivaya - its subtler aspects and the beholding of the omniscient Preceptor at the end of one's spiritual journey. The stanzas in this chapter are mystical in nature. It has 23 headings.

Thirumanthiram is a rare creation which deals with mundane living of human beings as well as with preparations essential to transform the worldly life to one of spirituality and goes further to expound Reality within the limitation and circumscriptions of language. It is God's will that an ancient book which was not made popular for centuries is now being given a new impetus. It is a treasure trove full of gems whose radiance would guide one's way towards a full life and it also abounds in spiritual capsules and also provides profound insight into philosophy and religion.

May we hope that a comprehensive translation of Thirumanthiram would soon be published. (The Ramakrishna Mission, Wellawatta has a few copies of the English translation of Thirumanthiram by Dr. B. Natarajan). And may we also hope that appropriate stanzas shall find a place in the syllabus of students in schools.

THE WAY TO WORLD PEACE

Sri S.N. Rao.

In the world that is growing more and more crowded and complex, the struggle of man in search of peace is getting more and more difficult and confused. Man has found a formula for the atom bomb; he has not found a formula for peace. He goes in search of peace to science, to diplomacy and organisation. He lives in a mad house of power-politics and confines his search for peace to separate power blocs and sectional power pacts. Shall we ask ourselves what we really want? Is it war? Then, the individual, society, and government all over the world, are already on the war path, conscious or unconscious, organised or unorganised. Do we want peace? Then, what we need is goodwill and understanding to grow in the individual, pervading society and nations. If our conviction is clear and sincere, and our goal is definite, then we can find ways and means for the attainment of that goal very much easier than the discovery of lethal weapons culminating in the atom bomb.

Does the teaching in the Gita give us any guidance towards the solution of this world problem? What the Gita teaches is essentially a philosophy of human action, individual and social, national and international. Both good and evil, war and peace between individuals or nations, arise mostly because of human action and human behaviour at all levels of human existence. The purpose of Sri Krishna is not to establish any religion, creed or dogma; it is for the uplift of Man and hence for the uplift of Humanity. The whole teaching in the Gita is directed towards the fulfilment of this purpose. It does not disturb, and does not quarrel with, any existing religion or faith. It is a philosophy of human action, a philosophy which abides for all time and is applicable to all conditions.

Action is an all-comprehensive fact of human existence, an inevitable attribute of human life. It begins with the very moment of our birth and continues uninterruptedly till the very moment of death. It may be conscious or unconscious, either on the level of reason or on the level of instinct. It is therefore imperative that we should know the aim and purpose, the motive force behind all human action. Life itself moves incessantly on a belt of action. To have it function in rhythm and harmony with little or no harmful reaction, and to find life's fulfilment through such functioning, we need education as to what to do, how to do and with what motive. We need education to give a correct direction to all our action at all levels, individual and collective. The Gita gives us the chart and compass for such education; it is practical, comprehensive and fundamental. In the universe of God's creation, in the eternal movement which we call Jagat, there is a rhythm and harmony. Science and our own experience have revealed to us that all cosmic entities like stars and planets, and even comets, generally move in regulated time and order, and are rigidly governed by the law of causation. In the realm of nature on our own planet Earth, we find the same rhythm and order. Everything is interrelated, and inter-dependent on every other thing. There is nothing absolutely independent and arbitrary in this universe. If we exclude the behaviour of man and the conduct of nations from the scheme of nature, there is generally a rhythm, reason and harmony in the rest of God's universe. It is the aim and purpose of the teaching in the Gita to smoothen all conflict in the human mind, to correlate all human action, and to bring it in tune with cosmic action. It is all for Lokasangraha only.

(to be continued)

Courtesy - Prabuddha Bharata

SCIENCE AND RELIGION

Swami Rangananda

Kinship between Ancient Vedanta and Modern Science.

Swami Vivekananda has shown that religion, as developed in India in her Vedanta, and modern science, are close to each other in spirit and temper and objectives. Both are spiritual disciplines. Even in the cosmology of the physical universe, in the theory of the unity of cause and effect, in the unity and conservation of matter and energy, and in the concept of evolution, cosmic and organic, the two reveal many points of contact. Unlike as in the super-naturalistic theologies of the West, the fundamental position in the cosmology of both Vedanta and modern science is, what Swami Vivekananda calls, 'the postulate (of ultimate reality), of a self-evolving cause.' Vedanta calls it Brahman, which is a universal spiritual principle. The *Taittiriya Upanisad* (III. 1) defines Brahman in a majestic utterance, which will be welcomed by every scientific thinker:

*Yato va imani bhutani jayante,
yena jatani jivanti;
yat prayantya bhisamvisanti;
tadvijijnasvasva; tad brahmeti*

'Wherefrom all these entities are born, by which, being born, they abide; into which, at the time of dissolution, they enter - seek to know That; That is Brahman.'

To the modern scientist, that self-evolving cause is a material reality, the *background material* or *cosmic dust*, as astrophysicist Fred Hoyle terms it; whereas, to Vedanta, *which views it also in the light of the consciousness revealed in its evolutionary product, namely, man*, it is a universal spiritual principle, the *cit akasa*.

Referring to this spiritual kinship between modern science and ancient Vedanta, Swami Vivekananda said in his speech at the Parliament of Religions held at Chicago in 1893 (Complete Works, Vol. I, eleventh edition, p. 15):

'Manifestation, and not creation, is the word of science today, and the Hindu is only glad that what he has been cherishing in his bosom for ages is going to be taught in more forcible language, and with further light, from latest conclusions of science.'

Although modern scientific thought does not yet have, like Vedanta, a recognised place for any spiritual reality or principle, several scientists of the twentieth century, including biologists like Teilhard de Chardin and Julian Huxley, have endeavoured to soften the materialism of physical science and to find a place for spiritual experience in the scientific world picture. Even Thomas Huxley, had termed materialism *an intruder*. In this century, this protest has come from great physicists also. Sir James Jeans found that the final picture of the universe emerging from twentieth-century physical science was one in which the notion of matter was completely eliminated, 'mind reigning supreme and alone' (The New Background of Science, p.307). Astrophysicist R.A. Millikan considered materialism 'a philosophy of unintelligence' (An Autobiography, last chapter).

Philosophy: Synthesis of Science and Religion

If twentieth-century physics is thus turning its face away from thoroughgoing materialism, twentieth-century biology is not behind it in this orientation. The whole of modern scientific thought is in the throes of a silent spiritual revolution with the emergence, on the horizon of scientific thought, of the challenge of mind and consciousness, and the consequent need to develop, what Jeans terms, *a new background of science* in the light of what he says further (The New Background of Science, pp 2-6):

'The old philosophy ceased to work at the end of the nineteenth century, and the twentieth-century physicist is hammering out a philosophy for himself. Its essence is that he no longer sees nature as something entirely distinct from himself. Sometimes it is what he himself creates or selects or abstracts; sometimes it is what he destroys.'

'Thus the history of physical science in the twentieth-century is one of a progressive emancipation from the purely human angle of vision.'

Julian Huxley and Chardin find the spiritual character of the world-stuff successively revealed in the course of organic evolution. Biology, in its theory of evolution, they hold, reveals what Chardin calls a *within* to nature, over and above and different from the *without* of nature revealed by physics and astronomy. Vedanta terms the 'within' as the *pratyak rupa* and the 'without' as the *parak rupa* of one and the same nature.

When the significance of this *within* of things is recognised in modern science, the scientific 'background material' will undergo a spiritual orientation and thus come closer to Brahman, the 'background reality' of Vedanta. *The synthesis of the knowledge of the within and the without is philosophy*; and this was what India achieved in her Vedanta ages ago as *samyak-jnana*, comprehensive or perfect knowledge of total Reality. Reality itself does not know any distinction between a within and a without. These distinctions are made only by the human mind for the convenience of study and research and daily life.

As the different branches of the physical sciences are but different approaches to the study of one and the same reality, namely, physical nature, and as all such branches of study, when pursued far enough, tend to mingle and merge into a grand science of the physical universe, *into a unified science of the 'without' of nature*, so the science of the 'within' and the science of the 'without' mingle and merge in a science of Brahman, the total Reality. This is how Vedanta viewed its *Brahmavidya*, science of Brahman, the term Brahman standing for the totality of Reality, physical and non-physical. The *Mundaka Upanisad* (I.1.1) defines *Brahmavidya* as *sarva-vidya pratistha*, the *pratistha*, or basis, of every *vidya*, or science. Says Sri Krishna in the *Gita* (XIII.2):

*Ksetra-Ksetrajnayaor jnanam
yat tat jnanam matam mama*

'The knowledge of *ksetra*, the not-self (the 'without' of things), and of *ksetrajna* the knower of the *ksetra* (the 'within' of things), is true knowledge, according to Me.'

Dealing with the all inclusiveness of this Vedantic thought as expounded by Swami Vivekananda, Romain Rolland says (The Life of Vivekananda, p. 289):

'But it is a matter of indifference to the calm pride of him who deems himself the stronger whether science accepts free Religion, in Vivekananda's sense of the term, or not; for his Religion accepts Science. It is vast enough to find a place at its table for all loyal seekers after truth.'

In his lecture on 'The Absolute and Manifestation' delivered in London in 1896, Swami Vivekananda said (Complete Works, Vol. II, ninth edition, p. 140):

'Do you not see whither science is tending? The Hindu nation proceeded through the study of the mind, through metaphysics and logic. The European nations start from external nature, and now they, too, are coming to the same results. We find that, searching through the mind, we at last come to that Oneness, that universal One, the internal Soul of everything, the essence and reality of everything. .... Through material science, we come to the same Oneness.'

Thus spake Swami Vivekananda

'We are the children of the Almighty, we are sparks of the infinite, divine fire. How can we be nothing? We are everything, ready to do everything, we can do everything, and man must do everything.'

'Therefore, my brethren, teach this life-saving, great, ennobling grand doctrine to your children, even from their very birth. You need not teach them Advaitism; teach them Dvaitism or any 'ism' you please, but we have seen that this is the common 'ism' all through India; this marvellous doctrine of the soul, the perfection of the soul, is commonly believed in by all sects.'

'This faith in themselves was in the hearts of our ancestors, this faith in themselves was the motive power that pushed them forward and forward in the march of civilisation; and if there has been degeneration, if there has been defect, mark my words, you will find that degradation to have started on the day our people lost this faith in themselves. Losing faith in one's self means losing faith in God.'

THE HINDU COUNCIL -

THE RELIGIOUS EDUCATION OF HINDU CHILDREN

The Hindu Council has represented matters regarding the short-comings in the teaching of Hinduism in schools to Hon. W.J.M. Lokubandara, Minister of Education and Cultural Affairs.

(The memorandum to the Minister was prepared by a special Committee of the Council)

The Hindu Council of Sri Lanka is a federation of Hindu Societies and Boards of Trustees of Hindu Temples. The main purpose of our organisation is to look after the interest of the country in general and the Hindus in particular.

We are concerned about the religious education of Hindu students, as proper utilisation of this subject will help create the formation of character and development of personality in students, so essential for peace and progress in our country. We wish, therefore, to bring to your attention the following shortcomings experienced by Hindu students in schools so that early steps could be taken to remedy the situation:

1. Shortage of Hindu teachers to teach Hinduism.

In media, Tamil and Muslim schools, there is an acute shortage of Hindu teachers to teach Hinduism. In some schools, despite Hindu students being present, no provision is even made to teach Hinduism and Hindu students are constrained to study other religions since religion is a compulsory subject for the O. Level examination. The shortage of teachers is particularly seen in Kegalle, Ratnapura, Badulla, Galle, Kalutara and Puttalam districts. Hindus form 84% of the Tamil population in Sri Lanka. According to the 1991 census, there are two thousand and forty seven Tamil schools and about five hundred Muslim schools, where Hindus are also studying. We understand that there is a shortage of about one thousand Hinduism teachers and the teaching of Hinduism suffers to this large extent. This is a grave lapse, which we feel should be remedied soon. We suggest the following measures to rectify this shortcoming:-

- a) Retired teachers who have passed in Hinduism/Hindu Civilisation at A. Level examination should be re-employed for this purpose.
- b) Students who have passed their A. Level examination with Hinduism/Hindu Civilisation as a subject, should be recruited as teachers.
- c) Students who have passed their A. Level examination and having only an O. Level credit pass in Saivism could be recruited till the shortfall is met.
- d) Graduates qualified in Hindu Civilisation should be recruited.
- e) An intensive course of training should be given to Hindu teachers, who could be called upon to teach Hinduism.
- f) A recognised Hindu Organisation should be asked to conduct a diploma course on Hinduism for teachers. If the necessary financial assistance is provided, the Hindu Council of Sri Lanka could conduct such a course of study.

2. Training of Hinduism Teachers.

Some of the teachers teaching Hinduism are not adequately qualified or trained to teach Hinduism. Some even do not belong to the Hindu faith! For example in Kalaimagal Vidyalayam in Kandy, teachers in Hinduism belong to the Christian and Muslim faiths. This practice of getting non-Hindus to teach Hinduism becomes a mockery and must be stopped. It also violates the provision in the Education Ordinance. Hinduism must be taught by Hindu teachers.

We suggest the following measures to improve the standard of Hinduism teachers:-

- a) A course on Hinduism should be included in the curriculum of Colleges of Education in Vavuniya, Batticaloa and Kotagala.
- b) In all courses in Training Colleges in Palaly, Kopay, Batticaloa and Kotagala, Hinduism must be made one of the core subjects.

3. Religious books on Hinduism.

- a) It is observed that text books on Hinduism are not properly

distributed to the students. Some receive their books late and some others do not receive them at all. We understand that it is due to lack of interest shown by some Principals and officials. A system should be devised and carefully supervised so that all students who are entitled to these books receive them in time.

- b) It will be better if two consolidated text books, one on Hinduism and one on Hindu Civilisation, are published covering the full A. Level syllabus. The Publication department of the Ministry of Education could undertake this project.
- c) We welcome the inclusion of the Cultural Heritage of Sri Lanka in the syllabus for the A. Level examination. The Hindu aspect should also be included in the Cultural Heritage.

4. Hinduism Day.

One day in an year should be reserved as Hinduism Day in schools like the Tamil Language or Sinhala Language Day. This will enable Hindu teachers and students to focus their attention on the religious and cultural aspects of Hinduism. Speech, poetry, drama and dance competitions could be organised on this day.

5. Appointment of Principals to be in conformity with regulation requiring that a Principal of a school should belong to the same religious faith as the majority of students.

This regulation is violated as regards Hindu students. A large number of schools, where the majority of students is Hindu, are having non-Hindu Principals. Hindu activities are curbed as a result. This practice has to be changed.

6. Naming of Schools.

Regulation stipulates that if the majority of students belong to a particular religion, then the name of the school could be changed to that religion. Despite the fact that Hindu students are in a majority in many schools, they still carry the old non-Hindu names. Example - the Bambalapitiya Roman Catholic Tamil School.

7. Assistant Directors of Education for Hinduism.

Assistant Directors of Education for Hinduism should be appointed for every educational zone so that the various regulations regarding the welfare of Hindu students and the teaching of Hinduism in schools could be adequately supervised and developed.

8. Class One Officer at the Centre.

The Staff Officer at the Ministry co-ordinating and supervising Hindu activities in schools on a national level should be a Class 1 Officer.

9. Room/Hall reserved for religious activities.

We understand that if there are more than fifteen students belonging to a particular religious community in a school, provision should be made for this group to conduct religious observances. A room or a hall should be reserved for this purpose. This should also enable morning assemblies to be held for Hindu students. Many schools do not allocate a place for this purpose and we would like this provision to be implemented.

We feel that if the various religions are properly taught in the schools the students who pass out will be better equipped to face the trials and tribulations of life. They will turn out to be good citizens, who could play a useful and constructive role in bringing peace, progress and prosperity to our country. It is with this conviction that we have brought to your attention some of the shortcomings in the teaching of Hinduism in our schools and it is our fervent wish that you will take prompt action to alleviate the situation.

We Regret

We regret that in the March - April Issue of the Hindu Voice pages three and ten have appeared blank in a few copies due to an error in printing.

Editor.

LET US STUDY THE GEETA

GEETA FOR CHILDREN

Swami Chinmayananda

CHAPTER III
KARMA YOGA

(The Path of Action)

Dedicated actions - meaning of "sacrifice" (yagna) - the Vasanas that are gathered by us as we live our life here, and their tyranny upon us for years to come.

Arjuna.. "If, as you say, Krishna, Man-of-Knowledge is really superior to the Man-of-Action, why do you advise me to pursue the Path-of-Action? Why do you urge me to take part in this dreadful war? I confess, I do not understand. Please tell me clearly, what I should do so that I may enjoy the Supreme State."

Lord Krishna.. "A very sensible question indeed! See, Arjuna, there are two types of people - the purely intellectual and the physically active. The Path-of-Knowledge is prescribed for the intellectual, whereas the Path - of-Action is the best for the physically dynamic. But here, you must also understand that dedicated action is in itself not the final goal: it only paves the way for the final realisation of the Self. On the other hand, the Path-of- Wisdom takes one directly to the final goal."

Arjuna.. "Again, you perplex me, Krishna. Why should I not follow the direct and the easier Path to reach the goal? Why should I fight at all?"

Lord Krishna.. "The Path-of-Knowledge is not the proper one for you, for the simple reason that you do not belong to the intellectual and the meditative type. As a prince (*Kshatriya*) your natural aptitude is for action. You can satisfy and purify yourself only by action. The only course open to you is the discharge of your duty. Yes, your duties are to be discharged in a selfless spirit of pure devotion. Moreover, once you understand the art of selfless performance of duty, you are in the Path-of-Knowledge. These two Paths - the Path-of-Action and the Path-of-Knowledge - are not antagonistic but really complementary to each other."

Arjuna.. "Is not the performance of an action without any concern for the fruits thereof, the same as 'inaction' - not doing it at all?"

Lord Krishna.. "What an absurd and foolish question, Arjuna! An action done without any desire for the result is faultlessly perfect in performance. Such actions never produce any psychological reaction and so most wonderful results are gained through them. But inaction produces nothing. Inaction - running away from action is idleness. It does not bring perfection in man; it makes our minds dull, stupid and foul."

Moreover, all beings, consciously or unconsciously, are always active. Inaction goes against the Laws of Nature too. Besides, this abstention from action is only an external withdrawal of the sense-organs from the objects. The mind would be always busy with passions and desires. So this type of inaction, at best, is only self-deception or escapism.

A real seeker of Wisdom is the one, who conquers his organs of perception (*Gyana Indriyas*) by his mind but launches his organs of action (*Karma Indriyas*) in the selfless discharge of his duty. Therefore, Arjuna, discharge your duty well. Performance of one's duty is, in all respects, preferable to utter 'inaction.' Nay, one cannot live even the ordinary everyday life, without doing anything; yes, one ruins even one's health by remaining idle.

Arjuna.. "But, Krishna, ordinary actions entail bondages of *Vasanas*, and drag us down to worldly imperfections and sufferings."

Lord Krishna.. "No, Arjuna, it is not so. As I said earlier, only those actions, which are prompted by desires chain us down, and not those performed in the discharge of one's duty, with, of course, no concern for the fruit, and meant only as an offering at the Feet of the Lord. Such an action is ever done really in the spirit of a *yajna* - a sacrifice - sacrificing our selfish-interests for the welfare of the humanity at large."

Meaning of the term Yajna. It is a word used to denote the Vedic ritualism but the Lord extends its meaning to apply it for all selfless co-operative activities.

"In the beginning, Prajapati, the Creator created the living beings, along with a capacity for *yagna* in each of them. He blessed them and said, 'May you increase with sacrifice (*Yagna*).' This 'sacrifice' does not mean, in this

context, the kindling of fire, offering of ghee and other materials of worship and chanting of Vedic mantras. The real import of 'sacrifice' is to work with a selfless attitude, in a spirit of dedication and wishing only for the common welfare. It is a co-operative dedicated endeavour undertaken prayerfully, aiming at the happiness of all. The spirit of co-operation between the high and the low, between the rich and the poor, between the wise and the dull, etc., spirit of 'give and take,' the readiness of the 'haves' to share with the 'havenots' - all these and many more such divine and progressive values of harmonious living in society are meant by the word *Yajna*. But if one is ready only to *take* and not to *give*, he is verily a thief. He commits the gravest and the most unpardonable crime. Can you mention any crime more sinful than this absence of co-operation in all social and national work and the spirit of sharing the results with all?

"Look around and see Mother Nature at work. Does She not eloquently proclaim to us, in silence, Her spirit of constant sacrifice? The Sun sheds light. The Earth yields our needs. The Fire gives heat. Do they ever ask us for anything in return?"

"Again in the Vedic period, we see plenty of this 'give and take' spirit. People propitiated the Gods by sacrifice. The Gods, pleased with their offerings, gave in return rains. Rain made the Earth fertile. The Earth gave food. The people nourished by this food became prosperous.

"Thus you see sacrifice is an unselfish action. Prosperity and plenty are the direct results of such dedicated actions. This dedicated action is, in fact, prompted by the good in us. This power to do has been given to us by the very Creator (*Brahmaji*). The Creator is but the Supreme, manifested through Its own Creative Urge. Thus we get a glimpse of the Highest Good (*Brahman*) in us in such unselfish actions. So what we are bound to do in our station of life, we must do well for our own good and for the good of the entire humanity. Wherever such noble work is undertaken by a team of workers in a spirit of co-operation (*yagna*) there is God, the Highest, manifest."

Arjuna.. "Is this path, then to be pursued by all, Krishna?"

Lord Krishna.. "No, not by all. Those who have already attained the Highest Perfect State need not. Since they have reached the Highest State of Eternal Contentment, it is immaterial to them whether they act or abstain from actions. They have nothing to *gain* by actions either - for, in them, the individuality, created by the ego, has ended. Thereafter they do not depend upon anyone for anything. They have gone beyond all these limitations.

"But, Arjuna, your case is different. You are still a seeker of 'Knowledge. You must discharge your duty in a spirit of dedication as an offering at My Feet."

Krishna cites the examples of such Jnanis (Men of Perfect Wisdom) who had attained Perfection through selfless discharge of their duties.

Lord Krishna.. "Janaka and other great kings attained perfection only by the strict observance of their duties. You should, Arjuna, follow the footsteps of those wise kings. Stand up. Conquer evil. Bring happiness and security to others.

"Still you do not look convinced of the truth of my arguments! Alright. Look at My life. From My very birth, I have been living a life of pure selfless service. Established as I am in the Highest Knowledge, it is immaterial to me whether I act or remain idle. There is nothing to be gained or lost by Me by Action and Inaction. Still I am engaged in activities. Yes, even at this very moment am I not working as your charioteer?"

Arjuna.. "I understand, Krishna, perfectly well your argument. Now as I come to think of it, why should you at all strain in such non-stop activities?"

Lord Krishna.. "Ah! there you have come to the core of the problem. The common people, endowed with average intelligence generally follow the great. Mostly they imitate the Great. So, if I remain inactive, they also will remain inactive. They will just remain idle physically. And idleness as we know breeds indiscipline. I need not tell you the harmful effects of indiscipline.